

Hansas Brinkmanas

**GYVENKIME SU
KRISTUMI**

**KAUNAS
1995**

Hansas Brinkmanas

GYVENKIME SU KRISTUMI

© Iš vokiečių kalbos vertė
Sigita Švitrienė

Hansas Brinkmanas

Gyvenkime su Kristumi

Šioje knygelėje pateikiami konkretūs nurodymai, kaip išgyventi kasdienybę kartu su Kristumi.

© Iš vokiečių kalbos vertė
Sigita Švitrienė

NIHIL OBSTAT
KUN. TEOL. LIC.
JONAS IVANAUSKAS
Kaunas, 1994.01.24

IMPRIMATUR
VYSKUPAS
SIGITAS TAMKEVIČIUS.
KAUNO ARKIVYSKUPO
AUGZILIARAS
Kaunas, 1994.01.24

ISBN 9986-30-000-2

Hans Brinkman

MIT CHRISTUS LEBEN

Zweite Auflage 1977

Mit kirchlicher Druckerlaubnis

Johannes - Verlag
Leutesdorf am Rhein

Nuoširdžiai dėkoju d. gerb. tėvui V. Zaueriui (W. Sauer), maloniai davusiam sutikimą išversti ir išleisti šią knygėlę lietuvių kalba, o taip pat geranoriškai tarpininkavusiai seseriai karmelitei Anai Marijai (Anna Maria) OCD.

Taip pat tariu širdingą ačiū d. gerb. prelatui Juozui Prunskiui ir Religinio Konkurso komisijai (JAV, Putnamas), kuri šios knygelės vertimą įvertino II-ąja vieta, paskirdama prel. J.Prunskio premiją, kurios dėka tapo įmanoma ši veikalėlį išleisti.

Visiems teatlygina Dievas !

Vertėja

TURINYS

Pratarmė	7
1. Kaip užmegzti dialogą su neregimu Dievu	9
2. Pažinkime Dievą kasdieniniuose įvykiuose ..	11
3. Atraskime Dievą išgyvenimuose	15
4. Išgyvenkime Kristų bendruomenėje	18
5. "Aš esu su jumis per visas dienas"	20
6. Būkime vargšais prieš Dievą	24
7. Gyvenkime paprastai	27
8. Mažiausieji broliai	30
9. Pasitikėkime Dievu	33
10. Priimkime sprendimus Kristaus akivaizdoje ..	36
11. Prisipažinkime suklydę	40
12. Susitikime su Kristumi Atgailos sakramente ..	42
13. Išmokime skirti dvasias	45
14. Švęskime Eucharistiją	51
15. Perkeitimas	53
16. Skaitykime Šventąjį Raštą	56
17. Kentėkime su Kristumi	59
18. Apmąstykime Kryžiaus kelią	62
19. Kristus - mano Draugas	68
20. Garbinimas	72
21. Pailsėkime su Juo	74
22. Kristui - "Taip", Bažnyčiai - "Ne"?	77
23. Pagalba iš aukščiau	81

24. Kristaus ir krikščionių Motina	83
25. Kalbėkime rožančių	86
26. Liudykime Kristų	89
27. Jėzaus Kristaus radikalai	91
28. Džiaukitės, melskitės, dėkokite!	95
29. Žvelkime į Jį	99

PRATARMĖ

Daug yra tokių, kurie ieško Dievo ir nori gyventi su Kristumi, tačiau dažnai nežino, nuo ko pradėti. Tuomet jie nuoširdžiai klausia tų, kurie, jų manymu, jau seniai gyvena tikrai krikščionišką gyvenimą: "Paaiškink, kaip tu gyveni".

Šioje knygoje pabandžiau atsakyti į panašius klausimus, parodydamas, kaip aš stengiuosi gyventi su Kristumi. Galbūt tie konkretūs nurodymai ir kitiems padės suartėti su Viešpačiu bei paskatins juos savo gyvenime paieškoti Dievo išgyvenimų, panašių į mano aprašytuosius.

Pasekime tuo mokiniu, kuris paima iš vaiko duoną ir žuvis. "Ką tai reiškia tokiai daugybei!" (Jn 6,9). Nešinas šiuo maistu, jis eina pas Jėzų, kuris palaimina tas dovanas. Mokiniai viską išdalino, ir minios pasisotino.

Jūs, šios knygelės skaitytojai, irgi eikite pas Kristų, patys Jam pasirodykite, kad pasisotintumėte iš Jo pilnatvės ir galėtumėte apdalinti kitus.

Kadangi iš tikrųjų mes visi drauge keliaujame su Kristumi, tai šioje knygoje dažnai vietoje vienaskaitos pirmojo asmens vartojuau daugiskaitos pirmąjį asmenį.

Būčiau laimingas, jei, perskaitę šią knygutę, dar ne kartą apmąstytumėte žodžius: "Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė".

**Leidėjas
H.Brinkmanas**

Stulbinančiai greitai skaitytojai išpirko pirmąją šios knygos leidimą.

Štai ką apie ją rašė Hildeshaimo vyskupas Henrikas Marija Jansenas (H.M. Janssen).

"Knygelė "GYVENKIME SU KRISTUMI" mane labai nudžiugino. Joje radau daug gražių, paskatinančių minčių savo gyvenimui su Kristumi. Autoriaus patyrimas yra toks įtikinantis, kad daugeliui, norinčių ir pasiryžusių naujai atrasti Kristų bei eiti su Juo, jis gali tapti vadovu ir kelrodžiu. Melskimės, jog visoje Bažnyčioje vėl atgimtų susižavėjimas Kristumi ir kad mes patys liktume Jam ištikimi visą savo gyvenimą".

Nuoširdžiai trokštu, kad prie to prisidėtų ir šis antrasis nepakeistas knygos leidimas.

Kunigas Hansas Brinkmanas

1. KAIP UŽMEGZTI DIALOGĄ SU NEREGIMU DIEVU

Tai daugelio žmonių problema.

"Man atrodo, jog nėra prasmės kalbėtis su tuo, kurio aš nematau ir negirdžiu. Dievas yra toks tolimas, o pasaulis taip arti. Kad Jis bent atsakytų. Aš meldžiuosi, o Jis vis tyli". Taip ar panašiai galvoja ne vienas. Šią problemą įveiksime tuo lengviau, kuo stipriau tikėsime gyvąjį Dievą, apie kurį apaštalas Paulius Šventajame Rašte sako: "Jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų. Juk mes Jame gyvename, judame ir esame" (Apd 17,27).

Taigi mano Dievas yra visai arti manęs. Man nereikia Jo ieškoti toli, už debesų, taip vadinamame danguje. Jis jau yra čia, man dar neišskeliavus Jo ieškoti ir surasti. Aš gyvenu Jame kaip žuvis vandenyje. Aš judu Jame tarsi erdvėje. Aš gyvenu Dievuje ir Dievu taip, kaip gyvenu kvėpuodamas oru. Jis yra dvasinė erdvė, kurioje aš esu.

Sąmoningai atsimindamas tą erdvę, aš išlieku Dievo akivaizdoje ir meldžiuosi.

Pasimokykime sąmoningai gyventi Dievo akivaizdoje.

Ateina atostogos ar laisvas savaitgalis. Tuomet turiu laiko, esu laisvas ir galiu maloniai bendrauti su žmonėmis, o taip pat su Dievu. Pasi-

vaikščiojimo metu kurį laiką stengiamės sąmoningai patylėti. Tuomet, ramiai kvėpuodamas, prisimenu šventojo Pauliaus žodžius: "Mes Jame gyvename..." Paskui pajudinu savo ranką, galvodamas: "Aš Tavyje, Dieve, judu". Kai pasidarau išsiblaškęs, širdyje visiškai ramiai grįžtu prie šių Dievo žodžių ir juos vis pakartuju.

Po kurio laiko jau galiu nesunkiai kalbėtis su čia esančiu Dievu:

"Tu - mano Dievas. Tu esi čia. Aš džiaugiuosi Tavo artumu. Tu lydi mane kelionėje. Tu permatai mane, ir nuo Tavęs nieko negaliu paslėpti. Pilnas gerumo, Tu žvelgi į mane kaip Tėvas į savo sūnų ar dukrą. Tu gali žinoti apie mane viską. Aš nenoriu nieko nuo Tavęs slėpti..."

Pamažu įprantu su Juo apmąstyti ir aptarti įvykius, problemas ir savo poelgius. Aš pasitikiu, kad per Šventąją Dvasią, kuri gyvena manyje, Jis vadovauja mano mintims. Ji yra Dievo atsakymas į mano maldą. Ji leidžia man pajusti, kas yra teisinga Jo akyse.

Manyje išsivysto sugebėjimas atskirti, kurias mintis ir norus man įkvepia geroji, o kurias piktoji dvasia.

Laikui bėgant, į šį sąmoningą buvimą Dievuje mane paskatins vis daugiau ir daugiau

progu, kurios atsiras pakeliui į darbą ar į mokyklą, traukinyje ar autobuse, važiuojant automobiliu ar pasilikus vienam kambaryje, netgi kalbantis su kitais žmonėmis. Taip susitikimai su jais pasidarys dvasingesni. Čia ir visur esantį Dievą jau galiu lengvai patirti.

2. PAŽINKIME DIEVĄ KASDIENINIUOSE ĮVYKIUOSE

Mes gyvename pasiturinčiai. Šio pasaulio gėrybėmis galime mėgautis kur kas labiau negu dauguma žmonių Žemėje. Mums bent jau netrūksta maisto, drabužių ir pastogės.

Dėl to mes turėtume būti patenkinti ir dėkingi Dievui.

Tačiau pasiturintis gyvenimas taip pat lengvai atbukina dvasią. Mes mėgaujamės negalvodami. Mes mėgaujamės kūnu, bet nepriimame širdimi. Širdis, žvelgdama į dovaną, nebemato jos Davėjo.

Bet juk tai negerai. Martynas Buberis sako: "Dievas prabyla į žmogų per tuos įvykius ir asmenis, kuriuos Jis atsiunčia į jo gyvenimą. Žmogaus elgesys parodo, ar jis tuos įvykius ir asmenis priima ar nepriima.

Tai Dievas sukuria man situacijas, į kurias

aš atsakau".

Taigi mes galime atpažinti Dievą kasdieniniuose įvykiuose. Štai keletas kasdieninių pavyzdžių.

Rytą pabundu. Ar sveikas miegas nėra dovana, už kurią turėčiau būti dėkingas?

Norėdamas jį priimti kaip dovaną, nebūtinai turiu prisiminti šiandien taip paplitusius miego sutrikimus. Aš galiu taip melstis: "Viešpatie, dėkoju tau už gerą miegą. Taip pat dėkoju už lovą, kurioje ilsėjausi".

Paskui prašiuosi. Iš čiaupo bėga tyras, švarus vanduo. Jis mane nuprausia, atgaivina, padaro visiškai žvalų. Mano dvasia taip pat turi pasidaryti budri ir susimąstyti, kokia nuostabi "dovana yra vanduo". "Broliu vandeniui", - pavadino jį šventasis Pranciškus, - "tokiu naudingiu ir nuolankiu, tokiu brangiu ir tyru". Šventajame Rašte, kuris yra parašytas sausringuose Rytuose, vanduo minimas kaip Dievo malonės, atgaivinančios Šventosios Dvasios simbolis.

Aš pusryčiauju. O jei man kada nors tektų badauti? Daugybei žmonių Žemėje trūksta būtiniausių dalykų gyvybei palaikyti. Kiek daug paskatų būti dėkingam, nes jau žemiškomis gėrybėmis esu apdovanotas gausiau už kitus!

Skubu į darbą. Aš turiu darbo vietą. Aš dar galiu kurti. Tai įprasmina mano gyvenimą, leidžia man pajusti, kad esu kažkam naudingas. Aš uždirbu pinigų, savo darbu padedu kitiems ir savo profesija tarnauju Dievui. "Ačiū Tau, kad galiu dirbti!"

O ką galvoti negalinčiam dirbti? Jam tenka sunki dalia, ypač jeigu jis jau seniai negali dirbti ir turi gyventi kiek galėdamas kukliau.

Tačiau ar jam vis dėlto nereikėtų paklausti savęs, ką gero duoda dabartinė jo padėtis? Nedirbantysis turi laiko, daug laiko - tai brangus turtas, kuris jam atneša didelę laimę, jeigu jis teisingai jį panaudoja! Jis gali padėti kitam žmogui, gali toliau lavintis, dalį šio laiko gali taip pat padovanoti Dievui, melsdamasis, skaitydamas religinio turinio knygą, dalyvaudamas šventose Mišiose. Tas žmogus irgi nepaliekamas be ženklų, skelbiančių jam apie gerąjį Dievą.

Daugelis jaunų žmonių eina į mokyklą arba į aukštąją mokyklą. Tuo būdu jie plečia savo akiratį, lavina gabumus, turi galimybę užmegzti kontaktą su tokio pat amžiaus ir interesų žmonėmis, patiria studijų džiaugsmus, o taip pat ir sunkumus. Ir vis dėlto ar tai ne dovana - galėti studijuoti. Juk kiek naujų galimybių, pasirenkant profesiją, man

suteikia geras išsilavinimas! Ir už visa tai turiu būti dėkingas Dievui ir žmonėms.

Mane nuolat supa žmonės, kurie man linki ypač daug gero. Jie draugiški, palankūs man ir yra pasiruošę su manimi bendrauti. Brangių žmonių man reikia labiau negu duonos, be jų mano gyvenimas taptų nežmoniškas.

Žinoma, dažnai atsitinka, jog aš pastebiu draugiškumą, kurį man nelauktai parodo svetimas žmogus, tačiau lieku šaltas pagalbai, kurią man suteikia artimiausi mano giminaičiai. Kodėl taip atsitinka?

Kodėl jų paslaugas priimu ne taip nuoširdžiai? Jei giliau susimąstyčiau, tai žmonių paramoje įžvelgčiau Dievo man teikiamos pagalbos atspindį. Tai man padės džiugia širdimi pakilti prie Jo.

Turbūt jūs dabar galvojate: "Per dieną sutinku ne tik draugiškus, bet ir nemalonus artimuosius. Kaip man dėkoti už tokius susitikimus?"

Išeitį mums padės surasti žvilgsnis į Jėzų. Kiek skausmo jam suteikė žmonės, o ypač priešai! Nors jie ir labai Jį kankino, tačiau Jis juos vis tiek mylėjo.

Ir mus Jis ragina elgtis taip, kaip Jis elgėsi, kiekvieną mylėti taip, kaip Jis mylėjo. Papra-

šykime, kad Jis padėtų visus dienos džiaugsmus ir nemalonumus priimti kaip Jo dovanas.

Vakarop dvasios akimis pabandau prabėgusią dieną peržvelgti tarsi kokį filmą ir paklausti savęs, ką aš šiandien gavau. Už ką turiu būti dėkingas? Ir pamatau, kad galėčiau išvardinti visą nuostabių Dievo dovanų litaniją. Tuomet šis dėkingumas leidžia man džiugia širdimi nuolatos gyventi Dievo akivaizdoje.

3. ATRASKIME DIEVĄ IŠGYVENIMUOSE

"Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus", - sako šventasis Paulius (Gal 2,20). Mūsų ryšys su Viešpačiu tampa toks gilus, kad pajuntu, jog manyje iš tikrųjų gyvena Kristus. Argi negalimas dalykas, jog kartkartėmis mes taip pat pajuntame tokį artumą?

Turbūt ne vienas krikščionis kai kada patiria artimą Viešpaties buvimą - nepaprastą ramybę ir gilų dvasinį džiaugsmą, patraukiantį į maldą. Tomis akimirkomis žmogus sąmoningai nori būti su Kristumi. Mes būname kviečiami sukoncentruoti visas valios pajėgas į Tave, Kristau.

Kad taip giliai Jį pajustume, turime patys padėti pastangų, tai yra pamilti vienatvę ir tylą. Mes privalome atrasti Jėzui laiko, taip pat išvaduoti širdį

nuo bet kokių žemiškų minčių ir troškimų ir nuoširdžiai pakviesti Jį.

Paklauskime savęs, ar jau esame nors sykį patyrę šitokią dvasinį džiaugsmą - gal ramiai melsdamiesi, gal skaitydami Šv. Raštą, gal po šventosios komunijos, adoruodami Viešpatį Švč. Sakramente, arba nugalėję save ar atlikę kokią meilės darbą.

Būna ir išorinių išgyvenimų, kuriuos lydi vidiniai, tuomet į išorinį įvykį žiūrime kaip į Dievo pirštą.

Štai susitinku kokią žmogų tuo metu, kada šis susitikimas man arba jam yra ypatingai svarbus. Galbūt netgi pasakau: "Sutinku dabar tave kaip pagal užsakymą!"

Štai kitas pavyzdys. Ateina laiškas arba suskamba draugiškas telefono skambutis kaip tik tuo momentu, kada man ypač reikia tokio dėmesio ir pagalbos. Skambutį aš laikau dangaus dovana.

Arba man į rankas pakliūva knyga, ar išgirstu pamokslą arba paskaitą tą akimirką, kada man ypač reikia to pamokymo. Aš jį perskaitau arba išgirstu. Man atrodo, kad pamokslininkas, kalbėjęs visiems, visų pirma kreipėsi į mane.

Jeigu mes gyvenime esame budrūs ir atidūs, tai galime atrasti dar ne vieną situaciją,

kurioje jaučiama Dievo ranka. Jis pasirodo mums, kaip mumis besidomintis ir besirūpinantis Tėvas.

Šnekamojoje kalboje mes vartojame žodį "atsitiktinumas". "Atsitiktinai sutikau tą ir tą ..." "Atsitiktinai išgirdau ..." "Atsitiktinai taip susiklostė, kad ..." Taip vadinami atsitiktinumi irgi yra Dievo rankoje. Kartais juose galima Jį atrasti. Albertas Šveiceris yra pasakęs: "Atsitiktinumas - tai pseudonimas, kurį pasirenka gerasis Dievas, kai Jis bevelija likti incognito".

Šventojo Rašto mąstysenai nesvetimas Dievo ieškojimas gyvenimo įvykiuose; juk jis kalba apie žvirblius, iš kurių nė vienas nėra dangiškojo Tėvo pamirštas, ir apie mūsų galvos plaukus, kurie visi yra suskaityti.

Tiesa, per šitokius išgyvenimus žmogus retai kada priartėja prie tikėjimo į be paliovos veikiančią Dievą. Bet jei šis tikėjimas jau yra, tai vidičius ir išorinius įvykius galima aiškinti iš jo pozicijų. Tuomet tikėjimo patirtis įgyjama, remiantis tikėjimu, ir kartu ta tikėjimo patirtis sustiprina tikėjimą. Tuomet tikintysis gali kitiems kalbėti ne tik apie tai, ko jis išmoko ir ką tiki, bet, panašiai kaip Jėzaus apaštalai, taip pat apie tai, ką pats patyrė, gyvendamas su Dievu ir Kristumi.

4. IŠGYVENKIME KRISTŲ BENDRUOMENĖJE

Jėzus pasakė: "Kur du ar trys susirinkę vardan manęs, ten ir aš esu jų tarpe" (Mt 18,20).

Vardan Jo mes susirenkame, norėdami Jį daugiau pažinti, su Juo gyventi, patirti ir vykdyti Tėvo valią. Šitokį bendravimą vardan Jėzaus mes galime pastebėti per dvasinius lavinimus, susikaupimo dienomis ir religiniuose susibūrimuose. Mes išgyvename Jį ir asmeniškai kalbėdamiesi su Dievo ieškančiais žmonėmis.

Kaip čia patiriamas Kristaus buvimas?

Ši patyrimą sąlygoja dalyvaujančiųjų pasiruošimas priimti Kristų. Jie turi elgtis kaip Marija, kuri klausė Dievo Dvasios, iš tos Dvasios pradėjo Jėzų. Jie turi trokšti Dievo žodžio, jog paverstų jį savyje gyvąja evangelija. Tai atlieka pilna Dievo Dvasios atmosfera. Ji, pavyzdžiui, jaučiama, džiaugiantis bendru tikėjimu. Vienas yra pasiruošęs paliudyti asmeninį tikėjimą ir pasidalinti savo patirtimi. Kiti su pagarba priima šį liudijimą, įsigilina į jį, patvirtindami ir papildydami jį savo pastabomis. Pagaliau visi pajunta, kad jie tiki ne kiekvienas atskirai - jie tiki, viliasi ir myli drauge. Bažnyčia čia suprantama kaip Dievo įkvėpta bendruomenė, kuri "yra viena širdis ir viena siela".

Palaipsniui pranyksta sienos, kuriomis kai kurie jos nariai buvo atsitvėrę vienas nuo kito. Visi yra palankiai nusiteikę ir tai patvirtina žodžiais. Paskui, drauge meldamiesi ir švęsdami Eucharistiją, kartu pajuntame ir tą "Šventosios Dvasios nusileidimą". Jis gali būti daugiau ar mažiau intensyvus, priklausomai nuo susirinkusiųjų vidinio gyvenimo gyvumo ir Dievo, atsiunčiančio į šį susirinkimą savo Dvasią, dovanojamos malonės didumo.

Jei dauguma susirinkusiųjų bendruomenės atžvilgiu širdyje būna nusiteikę neutraliai arba laikosi atokiai, užuot drąsiai tikėję ir meldęsi, Kristaus buvimas patiriamas kur kas silpniau. Lygiai taip pat trukdo, jei atskiri asmenys elgiasi taip, kaip jiems šauna į galvą, nesiskaitydami su visais ir nesilaikydami bendros tvarkos. Paulius sako: "Dievas nėra sumaištis, bet santarvės Dievas" (1 Kor 14,33).

Šitaip Kristuje išgyvenama vienybė palengvina dalyvaujančiųjų maldą ir pokalbį asmeniniais tikėjimo ir gyvenimo klausimais. Esant tokiai atmosferai per religines paskaitas ir kalbas, mintys ir žodžiai kalbančiam kunigui tiesiog plaukte plaukia. Tai, ką jis pasako, atitinka klausančiųjų interesus. Pamokslo sėkmė priklauso ne vien nuo pamokslininko pasiruošimo - klausytojai taip pat

prisideda prie tos dvasinės atmosferos sukūrimo, kada kunigą užvaldo ir per jį kalba Dievo Dvasia.

Tokiomis malonės valandomis auga Šventosios Dvasios vaisiai: meilė, taika, džiaugsmas, kantrybė. Mes pajuntame laimę, galėdami būti krikščionimis, ir iš visos širdies meldžiamės: "Dėkojame Tau, kad pašaukei mus tarnauti Tavo akivaizdoje" (II Eucharistijos malda). Tuomet Kristaus jungas atrodo švelnus ir Jo našta lengva.

Tačiau ar tai yra tikras džiaugsmas, ar tik trumpalaikis užsidegimas, išryškėja iš pasiruošimo užsikrauti Kristaus jungą ir nešti Jo našta pilkoje kasdienybėje.

Šitaip bendraujant vardan Jėzaus, netgi ir pašalinis gali pajusti: "Dievas iš tiesų yra jumyse" (1 Kor 14, 25).

5. "AŠ ESU SU JUMIS PER VISAS DIENAS"

Paskutiniai Mato evangelijos žodžiai galutinai nulemia mūsų gyvenimą su Kristumi. Jėzus paveda savo mokiniams eiti Jo vardu į visas tautas, užtikrindamas juos: "Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos" (Mt 28,20).

Jis sako: "Aš". Tai tas, kuriam duota visa valdžia danguje ir žemėje, tai tas, kuris savuosius

pasaulyje myli iki galo. Tas "Aš" - tai mūsų Draugas ir Brolis, mūsų Išganytojas ir Išgelbėtojas, mūsų Viešpats Jėzus Kristus.

Jis yra mumyse. Jis nepalieka mūsų vienu gyvenimo vingiuose. Jis turi galią būti arti mūsų per savo Šventąją Dvasią, kurią įliejo į mūsų širdis.

Jis yra su mumis. Jis stovi greta mūsų. Jis nepalieka mūsų. Jis žiūri į mūsų, savo sekėjų, gyvenimą kaip į savo paties žemiškojo gyvenimo tęsinį.

Jis mums pažadėjo savo paties artumą ir paramą per visas dienas iki pasaulio pabaigos, tai yra ir visose mūsų gyvenimo situacijose, ir džiaugsmuose, ir tamsybėse.

Iš to seka, kad aš jau niekuomet nesu visiškai vienišas. Čia yra Jėzus. Jis surišo mane su savimi, o save su manimi taip, kad mus visą laiką jungia bendras gyvenimas, glaudesnis už sutuoktinių bendravimą. Jis kalba man kiekvienu metu, o aš savo ruožtu turiu visą laiką Jo klausytis. Jis yra mano vienatvės prasmė, paguoda sielvarte, Jis mano antrininkas, pagal kurį aš sutvertas ir per kurį esu išganytas. Jame aš pilnai atsiskleidžiu kaip žmogus ir krikščionis.

Kadangi Jis visada yra čia, tai ar gali būti kas suprantamiau, kaip dažnai prisiminti šį Jo

buvimo faktą ir nuoširdžiai pasitikti Jį, kuris nuolat atveria man savo Širdį!

Šis susitikimas įvyksta, pavyzdžiui, taip vadinamuose aktuose. Juos aš ištariu širdimi arba lūpomis, pasakydamas Jam tai, ką jaučiu ar galvoju:

"Aš džiaugiuosi, jog Tu esi čia".

"Aš dėkoju Tau už šį išgyvenimą".

"Viešpatie, prašau, padėk man!"

"Jėzau, pagelbėk tam žmogui jo varge!"

Jėzus mano gyvenime yra taip pat stebėtojas, o jei aš Jį pakviečiu - tai ir padėjėjas mano sprendimuose. Todėl dažnai turėčiau Jo paklausti: "Viešpatie, kaip man dabar teisingai pasielgti? Ką man daryti? Kaip aš turiu apsispręsti?"

Jei esu pasiryžęs atsisakyti savo egoistinių norų ir garbingai laikytis teisingumo, tai gaunu ir atsakymą, galbūt ne tučtuojau, bet tinkamu laiku. Jėzus moka mane gerai paveikti, jog aš suprasčiau, kas atitinka Jį ir mano geresnįjį "aš".

Jis stovi šalia manęs, kai vykdau savo gyvenimo uždavinius. Baimė, slaptas siaubas apima mane, ir aš klausiu savęs: "Ar tu gerai žinai, ko iš tavęs laukiama? Ar gerai atlieki savo profesijos, draugystės, santuokos, kunigystės arba vienuoliško pašaukimo pareigas?"

Jėzus bus greta ir ateityje, visose situacijose. Jis patars, stiprins, ragins ir vėl mane sulaukys, vis pradėdamas su manimi kiekvieną dieną. Ar, taip Juo tikėdamas ir pasitikėdamas, aš nepajėčiau įveikti savo baimės dėl ateities su jos keliamais reikalavimais?

Jeigu aš, vis labiau įsileisdamas į savo širdį sėlinančią gyvenimo baimę, pasiduočiau jai, tai įžeisčiau savo Draugą Jėzų Kristų, kuris mane paragino drąsiai pradėti ir atlikti savo darbą.

Pagaliau Jis nori per mus pratęsti savo paties gyvenimo darbą.

Jis nori per mus kalbėti.

Jis nori per mus mylėti.

Jis nori pasirodyti mumyse.

Jis užtikrins mums vaisingą gyvenimą, jeigu tik mes žiūrėsime į Dievą ir, taip žvelgdami, komponuosime savo gyvenimą. Tuomet gyvenimas atneš daugiau vaisių negu atsitiktinė žemiška sėkmė.

Todėl būkime drąsūs. Mūsų gyvenimas turi prasmę, nes jis yra Jėzaus rankose.

Mūsų gyvenime viskas išsispręs į gera, nors kartais jam grėstų ir pražūtinga katastrofa. Nukryžiuotojo katastrofa galiausiai tapo Jo pergale, reiškiančia išganingiausią įvykį visoje pasaulyje

istorijoje.

Mes dar nežinome paskutinio savo gyvenimo veiksmo, tačiau turėtume prisiminti, jog Jėzus yra čia ir viską laiko savo rankoje.

6. BŪKIME VARGŠAIS PRIEŠ DIEVĄ

Kiekvienas kartais pajunta savo ribotumą.

Vienas turi atsižvelgti į savo nusilpusią sveikatą ir todėl negali darbuotis tokiu mastu, kokiu norėtų. Kitam trukdo dvasinės silpnybės, baimė, gabumų neturėjimas, užmaršumas. Kiekvienas turi kovoti su savo temperamentu, ir ne visuomet nugali jo geresnysis "aš".

Panašias kovas mums teko pakelti, kovojant su viliojančiais aplinkinio pasaulio kerais ir įkyriais minios čiuptuvais.

Kaip mes kenčiame, kai širdyje būname įžeisti!

Kaip kovojame su savimi, norėdami įveikti savo agresyvumą ir kiekvienam iš širdies atleisti!

Vienu žodžiu, kiekvienas kartais pajunta savo skurdą. Mes nesame visagaliai, visažiniai, šventieji arba sveikieji.

Mums, atsidūrusiems tokioje padėtyje, Jėzus taria paguodžiančius žodžius: "Palaiminti

dvasingieji vargdieniai: jų yra dangaus karalystė"
(Mt 5,3).

Materialinis skurdas ir tamsumas slegia žmones kaip sunki našta. Norėdami nuimti šią naštą arba bent pamėginti ją palengvinti, mes turime įtempti visas savo jėgas. Dievas nenori to skurdo. Tačiau Dievo akyse yra tokia būklė, kuri Šventajame Rašte apibūdinama kaip neturtas. Šis žmogaus neturtas tiesiog išprovokuoja dangiškąjį Tėvą atiduoti savo turtus. Dvasingasis vargdienis yra tuščias ir atviras indas besiliejančiam gailesingos Dievo meilės srautui. Taigi tas skurdas drauge reiškia ir turtingumą.

Jėzaus žodžiai - "palaiminti dvasingieji vargdieniai" - suteikia mums drąsos siekti tokio neturto ir susitaikyti su juo. Prieš Dievą mes turime pasijusti vargšais, nes tokie ir esame. Ką gi mes turime Dievo akyse patys iš savęs? Nieko, ko Jis mums anksčiau nebūtų padovanojęs. Jis mums patikėjo fizinius sugebėjimus, dvasinius talentus, mus pačius. O ką mes esame pasiekę vien tik savo jėgomis? Nieko, išskyrus nuodėmes, kurias padarėme. Šios mus paverčia dar didesniais skurdžiais, negu mes, Dievo tvariniai, buvome anksčiau.

Mes tikimės Jo atleidimo: mes, Jo rankų kūrinys! Bet taip pat tikimės, kad Jis dalyvaus vi-

suose mūsų darbuose, jog suteiks jėgų ir geros valios, kad pataisys ir papildys mus, ir mes apskritai pajėgsime padaryti ką nors gero.

Iš tikrųjų prieš Dievą mes esame vargšai!

Jėzus giria žmones, suprantančius šį neturtą. Jie yra Jo draugai. Pats Jėzus taip pat yra vargšas prieš savo Tėvą. Jis viską gavo iš Jo: savo dievybę ir savo žmogystę. Jis viską panaudoja taip, kaip to nori Tėvas. Jis viską sugrąžina savo Tėvui. Jis atiduoda Jam save, pasilikdamas visišku vargšu.

Kas prisipažįsta esąs vargšas prieš Dievą, tas gyvena kitaip negu turtuolis. Jis nesididžiuoja savo laimėjimais nei prieš Dievą, nei prieš žmones.

Jis nesijaučia kaip įžeista didenybė, kai jį kritikuoja ir nurodo jo klaidas.

Jis supranta, kad kiti savo žiniomis jį papildė. Jis moka paprašyti kitų pagalbos ir nėra pernelyg išdidus, ją priimdamas.

Jis myli vargšus, nes supranta ir savo paties skurdą.

Taip prieš Dievą suvokiamo neturto būseną leidžia įkurti bendruomenę - tokią bendruomenę, kuri viešpatauja dangaus karalystėje.

Palaiminti dvasingieji vargdieniai!

7. GYVENKIME PAPRASTAI

Dievo Sūnus gyveno žemėje paprastai, kaip ir kiekvienas žmogus. Jis tapo paprastų žmonių vaiku, dirbo savo rankomis, o savo viešosios veiklos metu nežinojo, "kur galvą priglausti" (Mt 8,20) galėtų, Jis leidosi sušelpiamas Jį lydėjusių moterų.

Jis gimė tvartelyje ir mirė ant kryžiaus.

Kuklus buvo ir Jėzaus elgesys. Jis kalbėdavo taip, kad visi galėdavo Jį suprasti: palyginimus Jis pasirinkdavo iš paprastų žmonių gyvenimo. Savo stebuklus Jis stengėsi paslėpti nuo viešumos ir, kai norėdavo Jį pagerbti, pasitraukdavo į nuošalį. Savo Bažnyčios ramsčiais Jis išsirinko paprastus žmones ir mokė juos gyventi kukliai. Jie buvo vargšai žmonių akyse.

Išoriniai Jo sakramentų ženklai yra labai paprasti: duona ir vynas, vanduo ir aliejus - valgis ir gėrimas, nuprausimas ir patepimas. Ir juos palydintys žodžiai yra labai kuklūs.

Mes klausiamo savęs: kodėl savo ir savo Bažnyčios išskirtine žyme Jėzus išsirinko paprastumą?

Kas pasaulyje galėtų apsakyti tuos turtus ir tą pilnatvę, kurią mums Kristus gavo iš Tėvo? Palyginus su gyvuoju Dievu, pats didžiausias

žemiškas turtas yra tarsi šiukšlės, o giliausia žemiškoji išmintis - kvailystė prieš Jėzaus įsakymą visa širdimi mylėti Dievą ir vienas kitą taip, kaip mus mylėjo Jėzus.

Dievas norėjo ir nori pasirodyti žemėje, apsigaubęs paprastu apdaru. Paprastumas pridengia ir tuo pačiu metu tinkamiausiai atskleidžia dieviškumą.

Todėl gyvenimą su Kristumi geriausiai atitinka paprastas gyvenimo būdas.

Jeigu mes pirmiausia ieškome Dievo karalystės, leisdami mums pridėti visa kita, tuomet pasirodo ir Jis pats. Skaniai valgyti, poniškai įsikurti, pasiturinčiai gyventi, bet kokia kaina stengtis, kad gyvenimas būtų toks pat standartinis kaip ir kitų, - visa tai nesiderina su krikščionišku paprastumu.

Kai ramiai priimame nepriteklus, kai ko nors išsižadame, tuomet mes pas save pakviečiame Jėzų.

Šis paprastumas turi lydėti ir mūsų bendravimą su kitais žmonėmis. Mes visi esame broliai ir seserys.

Kuklus turi būti mūsų mąstymas, kalba, elgesys, netgi mūsų malda.

Kuo mes labiau subrendę, tuo labiau

vengiame bet kokių komplikacijų. Kuo labiau priartėjame prie Dievo, tuo paprastesni tampame.

Paprastas gyvenimas mus taip pat suartina su dauguma žmonių Žemėje, kurie priversti gyventi kukliai arba netgi skursti.

Kuklus mūsų gyvenimo būdas turi būti naudingas kitiems. Tai būtų tik savęs apgaudinėjimas, jei mes vienur kai ko atsisakytume, o kitur išleistume pinigus savo naudai!

Paprastas gyvenimo būdas padaro mus priklausomus nuo kitų. Mes jau nebeleidžiame sau komforto. Mes prisiverčiame paprašyti kitų to, ko neturime, kreiptis į juos pagalbos, kai vieni nepajėgiame stumtis toliau. Kita vertus, mes taip pat esame pasiruošę padėti kitiems.

Jei paprastumas brandina mūsų gyvenimą su Kristumi ir žmonėmis, tai turtas sustabdo.

Tegul mumyse veikianti Dievo malonė nugali mūsų gerovės kliūtį, ir tuomet mes, kurie palyginti daug turime ir daug žinome, prieš Dievą vis dėlto būsime vargšai ir visų žmonių broliai.

8. MAŽIAUSIEJI BROLIAI

Pastaraisiais metais išaugo dėmesys ir susidomėjimas taip vadinamomis visuomenės atstumtomis socialinėmis žmonių grupėmis. Daugelis remia žodžiu, o kai kas ir labdaringu darbu kriminalinius nusikaltėlius, negalinčius dirbti, badaujančius, persekiojamus bei svetimšalius darbininkus.

Nepaisant to, yra nemaža tokių, kuriuos Jėzus vadina "mažiausiais broliais", kurių nepastebime netgi mes, krikščionys. Tai tie artimieji, kurie atrodo nereikšmingi, bet Jėzaus akyse jie labai brangūs: daugybė tokių, kuriais nesidomi joks laikraštis, kurių niekuomet nerodo per televiziją, nemini per radiją, kuriuos mes, savaime suprantama, laikome paskutinėje vietoje arba dar geriau: kuriems nėra jokios kitos vietos, kaip tik ta paskutinioji.

Mažiausiems Jėzaus broliams priklauso nelabai gabūs, ligoniai, apie kuriuos žino tik artimiausi kaimynai ir giminės, daugybė dvasiškai nualintų žmonių, kurie šeimoje patyrė mažai šilumos ir dabar vargu ar gauna kokią paramą. Jie visą gyvenimą velka neteisingo auklėjimo ir žalingo aplinkos poveikio našta, užkraudami ją kitiems, bet labiausiai nuo savęs kenčia jie patys.

Su jais visais vienijasi Jėzus sakýdamas: "Kiek kartų tai padarėte vienam iš mažiausiųjų mano brolių, man padarėte" (Mt 25,40).

Taip Jis mums parodo, kur mes galime sutikti Jį Žemėje ir kaip turime Jam tarnauti.

Taigi, kai mes klausiamo: "Kur aš galėčiau rasti Kristų ir kaip Jį pažinti?" - Jis pats nurodo mums nelaimingus, o dažnai ir skurstančius brolius, neturtingas ir mažas seseris. "Pažvelk į jį! Jis - tai aš. Atverk jam savo širdį, ištiesk jam ranką ir patikėk mano žodžiais: "Tai darai man!"

Kitados buvęs toks turtingas Pranciškus Asyžietis tokiais žodžiais savo testamente aprašo išgyventą susitikimą su Kristumi: "Tuomet, kai gyvenau nuodėmėse, man atrodė tiesiog nepakeliama net pažvelgti į raupsuotąjį. Vėliau pats Viešpats atvedė mane į jų tarpą, ir aš dariau jiems gailestingumo darbus. Tai, kas atrodė nepakeliama, pasitraukus nuo jų, man tapo sielos ir kūno saldybe".

Jo gailestingumas pasireiškė tuo, kad jis apkabinęs bučiavo raupsuotąjį, slaugė šiuos ligonius ir perrišinėjo jų pūliuojančias žaizdas.

Atrodė, lyg šv. Pranciškus būtų gavęs sakramentą. Jis taip apsilvilko vargšu ir mažu Jėzumi, jog pats tapo vargšu ir mažu, kuris norėjo

būti pats mažiausias ir visiems tarnauti.

Parodydami kitiems gailestingumą, mes gauname daugiau, negu duodame. Mes niekada negalime ką nors padovanoti Jėzui, negavę už tai ko nors daugiau.

Kodėl Jėzus prisipažįsta esąs artimas mažiesiems ir jaučia jiems simpatiją? Yra dvi priežastys, kurios, atrodo, prieštarauja viena kitai:

Dievas yra toks didis, todėl tampa tokiu mažu.

Dievas yra didis. Jis turtingas ir norėtų savo turtus padovanoti mums, žmonėms. Tačiau, jei kuris jau jaučiasi turtingas ir todėl yra savimi patenkintas, tai jis niekad nepasirodys mažas ir vargšas prieš Dievą ir nemaldaus pasigailėjimo. Dangiškasis Tėvas negali šiam žmogui pasirodyti toks, koks Jis yra: dosniai ir neužtarnautai dovanojantis save patį.

Priešingai, mažasis, kuris supranta savo skurdą, yra tartum indas gailestingajai Dievo meilei. Jis panašus į Dievo Sūnų, kuris viską, kuo Jis yra ir ką turi, gavo ir tebegauna iš Tėvo.

Kas apdovanoja šį mažą žmogų, tas veikia Tėvo pavedimu ir parodo Jo meilę.

Dievas pasidaro mažas. Tai kita priežastis, kodėl Jėzus prisipažįsta priklausąs mažiausiems.

Dievas pasidaro mažas savo Sūnuje Jėzuje Kristuje. "Jis ... apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; Jis nusižemino ..." (Fil 2,6-8).

Jėzus nepanaudoja savo dieviškumo. Jis neparodo mums, koks yra galingas, kad tuo būdu patrauktų mus prie savęs. Jis tarnauja mums savo gyvenimu, dovanuoja mums savo Širdį ir laukia, jog mes Jam atvertume ir dovanotume savąją. Jis maldauja mūsų meilės. Jame prieš mus stovi pats Dievas kaip mažiausias, palikdamas mums laisvę dovanoti arba atsakyti Jam savo meilę. Tad pats Dievo Sūnus vėl atpažįsta save kiekvieniame šio pasaulio beturtyje ir elgetoje.

Jeigu Kristus atsistoja tų, kurie yra maži ir nereikšmingi pasaulio akyse, pusėn, tai reikėtų pasvarstyti, ar mums taip pat nevertėtų siekti paskutinės vietos. Ten mes rasime Jėzų, o taip pat Jo mažiausiuosius brolius ir seseris.

9. PASITIKĖKIME DIEVU

Tikriausiai mes gana dažnai atsiduriame panašioje situacijoje: žmogus, su kuriuo kartu gyvename arba drauge dirbame, ant mūsų užpyksta. Jis mums priekaištauja ir parodo, kad yra nusivylęs mumis. Šis incidentas nepraeina be

pėdsakų.

Mes rimtai susimąstome apie save, apie tai, ką kiti apie mus kalba. Pagaliau mums ne vis tiek, ką apie mus galvoja kiti.

Mes norėtume būti geri, ir tai teisinga.

O, be to, mums dar norisi padaryti gerą įspūdį ir pateisinti kitų lūkesčius. Šis noras nėra blogas. Kas gi iš mūsų gali gyventi, nevertinamas artimųjų?

Tačiau turėtume saugotis dviejų pavojų:

1. Įspūdis, kurį mes sukeliame kitiems, mums gali pasidaryti svarbesnis už tylų, nepastebimą gerumą. Mintis apie Dievo buvimą padės mums atrasti teisingą ribą, kai norėsime bendrauti su kitais. Dievas mus mato bet kuriuo metu. Jis žvelgia į mūsų širdį. Jis žino, kokie geri buvo mūsų ketinimai, kai nesulaukėme įvertinimo. Bet Jis taip pat žino, koks kažkada suktas buvo kitas mūsų sumanymas, kai tuo metu mums kiti plojo katučių.

Visų svarbiausia turėtų tapti garbė pas Dievą.

2. Visaip analizuodami save, galime pasiekti tik tiek, kad suksimės tik aplink save pačius. Mes baimingai stengsimės viską padaryti teisingai. Mes per daug sielvartausime dėl to, kas pasakoma. Mes nugrimsime į apmąstymus, nebeatitrūksime

nuo savęs ir jausimės supančioti. Mes visai prarasime humoro jausmą ir lengvai įsižeisime dėl menkniekių. Jėzaus žodžiai turi mums padėti išsivaduoti iš savęs pačių.

Jis ragina mus atsiversti ir pasidaryti kaip vaikai (plg. Mt 18,3).

Sveikas vaikas daug negalvoja apie save. Jis gyvena dabartimi, šiandiena. Vargu ar jį slegia tai, kas buvo vakar; jis nesuka sau galvos, kas bus rytoj. Juk jis turi tėvus. Jie jau juo pasirūpins. Taip vaikas gali praleisti savo dieną nuostabiai nerūpestingai. Jis pasitiki kitais, kurie duoda vaikui visko, ko jam reikia.

Taip pasitikėdamas dangiškuoju Tėvu per gyvenimą ėjo ir Jėzus. Širdimi Jis visą laiką buvo pas Tėvą. Jis viską su Juo aptardavo. Jis džiaugdavosi, matydamas Jo Veidą, dėkodavo Jam, prašydavo Jo pagalbos ir gaudavo ją. "Tėve, dėkoju Tau, kad mane išklausei. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausai" (Jn 11,41-42).

Jėzus pasitikėjo savo Tėvu. Jis pasitikėjo dvejopa to žodžio prasme:

Jis išėjo iš savęs pas Tėvą.

Jėzus pasitikėjo Juo, todėl Jėzus buvo laisvas, laisvas kaip mažas vaikas.

Kad įgytume šią laisvę, Jis nori mus

išvaduoti nuo mūsų pačių, paskelbdamas Dievą mūsų Tėvu: "Patsai Tėvas jus myli" (Jn 16,27).

Jo meilė neapleidžia mūsų. Todėl mes galime ramiai Juo pasitikėti.

"Pasitikėti" - tai reiškia palikti save ramybės, liautis be paliovos galvojus apie save, apie savo teisingą elgesį ir laimėjimus, o taip pat apie blogą elgesį ir nepasisekimus. Jėzus netrokšta, jog mes visam laikui apsistotume ties savimi. Priešingai! Mes turime palikti save ir širdimi būti pas Tėvą, kuris žino, ko mums reikia, ir yra pakankamai turtingas, kad mums tai padovanotų.

Būti su savimi pačiu yra liūdna, o būti su Dievu - džiugu.

10. PRIIMKIME SPRENDIMUS KRISTAUS AKIVAIZDOJE

Dievas mums davė protą, kad juo naudotumėmės. Priimdami sprendimus, mes turime pagalvoti, kurie iš jų yra išmintingi, o kurie ne.

Bet kartais vienos protingos priežastys kalba už kokį nors sprendimą, o kitos geros priežastys prieš jį.

Čia kalbama apie labai svarbius gyvenimo klausimus. Turbūt mes turime žmogų, kuriuo pasitikime. Šioje situacijoje jis gali mums teisingai

patarti, tačiau mes negalime visą laiką šauktis kito pagalbos. Mes ir patys turime išmokti teisingai nuspręsti. Bet tai turi įvykti, pasitarus su Kristumi. Jėzaus laikais mokiniai galėdavo Jį paklausti. O mes? Mes taip pat galime Jį paklausti, nes Jis yra čia!

Giliau susimąstykite apie Jo buvimą! Širdyje pateikime Jam savo klausimą, pasiruošę vadovautis Jo valia, Jo noru! Daugeliui žmonių to labiausiai trūksta. Jie įsikalba, jog tai, ko jie nori, ir esanti Viešpaties valia arba kad Jis bent jau neprieštaraujas jų sumanymams.

Kad galėtų suprasti Dievo valią, žmogus turi būti širdyje pasiruošęs ją priimti ir vykdyti. Paklauskime maldoje Jėzų, koks turėtų būti teisingas mūsų sprendimas! Jis yra pakankamai galin gas, kad koku nors būdu praneštų mums savo valią. Daugiausia, ką mes galime - tai laukti. Bet turime pasitikėti, jog reikiamu momentu žinosime, ką daryti. Tačiau, jei mūsų sprendimas būtų iš esmės neteisingas, Kristus ant mūsų dėl to neužsirūstins. Jis atitaisys žalą, kurią mes galbūt padarysime.

Tad tuos kasdieninius sprendimus, kurie nėra visai mažareikšmiai, mums reikėtų priimti sąmoningai su Jėzumi. Jis pasiruošęs mums padėti ne tik sekmadienį, bet visada yra prie mūsų. Jis

nori tapti mūsų kasdieninio gyvenimo draugu. Mes turėtume priimti savo sprendimus, susivieniję su Juo.

Pavyzdžiui:

Kaip aš turiu paskirstyti savo laiką?

Kaip ilgai turiu dirbti savo darbą?

Kiek laiko turiu studijuoti?

Kiek laiko turiu skirti savo namiškiams ir kiek Dievui - melsdamasis ar skaitydamas dvasinio turinio knygas? Ar Tu, Viešpatie, norėtum, jog aš dažniau negu įsakyta dalyvaučiau šventose Mišiose?

Kita klausimų grupė:

Su kuriais žmonėmis aš turiu bendrauti, o su kuriais nebedraugauti?

Kaip man, Jėzau, elgtis su tuo žmogumi?

Ar kaip su draugu?

Priimdamas su Kristumi savo kasdieninius sprendimus, aš pasiruošiu teisingai priimti svarbiuosius gyvenimo sprendimus.

Pavyzdžiui:

Kokią profesiją aš turiu pasirinkti?

Ar man pasirinkti dvasinį luomą?

Ką man vesti? Už ko tekėti?

Kiek vaikų Tu, Dieve, paskyrei mūsų

santuokai?

Kadangi Jėzus yra "kelias ir tiesa" (plg. Jn 14,6), tai mes savo elgesiu lygiuojamės į Jį, o ne atvirkščiai - Jis į mūsų norus. Taigi, kas nori teisingai gyventi ir pasiekti gyvenimo tikslą - dangiškąjį Tėvą, tas turi atsiklausti Jėzaus valios. Mes ją nujaučiame, jeigu žemiškas problemas apsvarstome Jėzaus žodžių, skaitomų Šventajame Rašte, dvasioje.

Mums labai padeda klausimas: "Kaip mano vietoje pasielgtum Tu, Jėzau?" Šitaip aš turiu klausti be kokio nors išankstinio nusistatymo. Aš turiu pasitikėti, kad, man besvarstant, Jis taip mane paveiks per savo Šventąją Dvasią, jog aš priimsiu sprendimą, kurį padiktuos Šventoji Dvasia.

Be to, Jėzus kalba per savo Bažnyčią ir jos mokytojus. Savo apaštalams Jis pasakė: "Kas jūsų klauso, manęs klauso. Kas jus niekina, mane niekina" (Lk 10,16).

Kas pasiruošęs paklusti tik savo vidiniam balsui, o ne tam, kuris jam kalba Kristaus vardu ir pavedimu, tas rizikuoja Kristaus balsą išmainyti į "kūno ir kraujo" balsą. Dievui dažnai patinka pranešti savo valią per žmones. Jei mes turime nuolankumo priimti ją iš žmonių ir paklusti, tuomet per mus apsireiškia pats Jėzus, nes Jis buvo "klusnus iki mirties" (Fil 2,8).

11. PRISIPAŽINKIME SUKLYDĘ

Apskritai man nesunku atvirai prisipažinti, jog esu nusidėjėlis ir suklydau. Šventųjų Mišių pradžioje aš netgi be jokių ceremonijų prisipažįstu "visagaliai Dievui ir jums, broliai seserys, kad labai nusidėjau mintimis, žodžiais, darbais ir apsileidimais. Esu kaltas, esu kaltas, esu labai kaltas". Garsiai sukalbėti šį prisipažinimą man jokia problema, juo labiau, kad ir kiti drauge jį kalba.

Bet man sunku prisipažinti suklydus konkrečiai gyvenime, kai akivaizdžiai pamatau ar man parodoma mano kaltė. Štai, pavyzdžiui, bendradarbis sako: "Tą ir tą padarėte neteisingai. Tiesą sakant, jūs dažnai taip elgiatės, tuo būdu labai apsunkindamas kitiems gyvenimą!"

Tuomet aš jau energingai teisinu savo elgesį ir pereinu į kontrpuoliną arba ieškau kito atpirkimo ožio. Aš mėginu atsikratyti kalte arba bent jos dalimi. Nedaug kas belieka iš mano kalčių išpažinimo broliams ir seserims, pasakyto per šventąsias Mišias.

Iš tiesų sunki kaltės našta, ir aš visai nenoriu būti nusidėjėliu savo ir kitų akyse.

Tačiau, norint nusimesti kaltę, yra geresnis, vienintelis tikras kelias. Šis kelias - tai kelias

pas Kristų. Sakydamas: "Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu!" (Mt 11,28), Jėzus galvoja taip pat ir apie mane su mano nuodėmių našta.

Taigi aš turiu eiti pas Jį.

Pažvelgęs į Jo kryžių, matau, kaip Jis mane visada sutinka. Štai Jis kybo prieš mane su ištiestomis rankomis ir atverta Širdimi. Aš girdžiu žodžius apie Jo kūną, kuris už mus atiduodamas, apie Jo kraują, kuris už mus ir visus išliejamas nuodėmėms atleisti. Kristus paaukojamas už mus ant kryžiaus, ir ši auka už mus nuolat vis atnaujinama per šventąsias Mišias. Jis tiek iškentėjo, jog kiekviena mano nuodėmė būtų atleista. Jis viską atitaisė.

Mano kaltės panaikinimas slypi tame, kad Jis traukia mane prie savęs, įsileisdamas mane giliausiai į save - į savo Širdį. Čia aš atrandu ramybę.

Jeigu mano kaltė mane slegia, o nuodėmė degina, tai aš turiu sutikti su šiuo skausmu ir jį iškentėti. Žaizda pirmiausia turi nukraujuoti. Bet tai turi įvykti ne atsiskyrus, ne vienatvėje, o susijungus su Jėzumi. Jis viską atitaiso. Jis atleidžia man ir išperka kalnę. Jis yra mano ramybė.

Jei aš iš tikrųjų tikiu ir dažnai šaukiuosi

Kristaus pagalbos, tai išmokstu geriau suprasti savo kaltę ir lengviau ją pripažinti. Aš daugiau nebe-mėginsiu ja atsikratyti, nes žinau, jog Kristus man ją panaikins.

Tikėjimas Juo išteisina mane savo paties ir kitų akyse.

12. SUSITIKIME SU KRISTUMI ATGAILOS SAKRAMENTE

Dauguma krikščionių intuityviai yra linkę Atgailos sakramentą laikyti greičiau Bažnyčios iš-radimu, negu Kristaus dovana: esą kažkaip "netinka" išpažinti savo nuodėmes kitam žmogui, nors jis ir yra kunigas. Mes linkę savo kaltes slėpti nuo kitų, o Atgailos sakramente turime jas kitam išpažinti!

Tačiau evangelija kalba apie tai, kad Velykų dieną Jėzus suteikė savo mokiniams Šven-tąją Dvasią ir įgaliojo juos: "Kam atleisite nuo-dėmes, tiems jos bus atleistos" (Jn 20,23).

Galbūt šis Jo nurodytas susitaikymo su Dievu per susitaikymą su Bažnyčia kelias ne taip jau prieštarauja žmogaus prigimčiai, kaip kai kam gali pasirodyti iš pradžių.

Kartais, būdamas nusikaltęs, aš jaučiuosi tarsi išgelbėtas, jei galiu kokiam žmogui atvirai

išsakyti savo kaltę. Tuo būdu iš tikrųjų nusimetama našta.

Žmogus, kuris sąžiningai išpažįsta kunigui, kaip Bažnyčios ir Kristaus atstovui, o per jį ir Dievui savo nuodėmes, tikrai nuoširdžiai apgaili savo kaltes ir nori pasitaisyti. Nuoširdi išpažintis yra teisingumo ir nusižeminimo ženklas. Jau vien tuo išpažintis kovoja prieš nuodėmę, kurią dažnai pagimdo apsimetinėjimas ir išdidumas.

Todėl, ragindamas savo Bažnyčios narius, sunkiai nusidėjus, švęsti Atgailos sakramentą, Jėzus pasirodo gerai pažįstas žmogaus prigimtį. Mes turime ne dejuoti, jog "reikia" eiti išpažinties, o džiaugtis, kad galime tai atlikti. Išpažintis yra naudinga. Atleidimas mus sutaiko su Dievu ir visa Bažnyčia, kuriems mes nusikaltome nuodėmėmis.

Jeigu mes nežinome, kaip išpažinti savo nuodėmes, pasvarstykime kaip nusikaltome darbais, žodžiais, mintimis ir apsileidimais:

Dievui,

artimui,

sau patiems.

Ši sąžinės patikrinimo schema atitinka svarbiausiąjį įsakymą, pagal kurį mes

turime mylėti Dievą visa širdimi,

o artimą

kaip save pačius.

Paskutinis punktas pirmiausia reiškia, kad mes turime priimti save su savo silpnybėmis ir ribotumu, o taip pat su savo nuodėmėmis. Juk ir Jėzus stovi prie mūsų, nors mes esame nusidėjėliai. Tokia sąlyga, jog mes apskritai galėtume nugalėti nuodėmę. Mes turime nekęsti nuodėmės savyje, bet save pačius mylėti.

Prieš Atgailos sakramentą visų pirma pasvarstykite, ką Kristus daro mumyse, su mumis ir už mus!

Jis veda mus per savo Šventąją Dvasią į nuodėmių supratimą. Jis dovana mums pasitikėjimą Tėvo gailestingumu, kuris mums suteikiamas per Kristų. Jo perverta Širdis mums yra besiliejančio Dievo gailestingumo šaltinis ir laimingo sugrįžimo į Tėvynę bei gilesnio susitikimo su Tėvu vartai. Kristaus Širdyje mes randame ramybę, kurią Jis nuolat vis dovana savo Bažnyčiai.

Tad šis sakramentas - tai pagalba mums, ydų varginamiems žmonėms. Savo mylinčioje Širdyje Jėzus sugalvojo mums šią pagalbą. Kodėl mes turėtume jos nepriimti, kai Jis mums ją siūlo?

Todėl daugiau nebeturėtume klausti, ar man reikalingas Atgailos sakramentas. Ar negalima apsieiti ir be jo? Priešingai, mes turėtume pa-

svarstyti, kaip gerai atlikti Atgailą ir kaip dažnai tai daryti.

Vyskupai reikalauja, kad mes reguliariai, apžvelgdami praėjusį laiko tarpą, naudotumėmės sakramentine malone. Padėję visas pastangas arba kaip tik dėl to mes laimime tai, ką Jėzus parengė savo Bažnyčiai: džiaugsmą ir ramybę Jame, Prisikėlusiajame, ir Jo Bažnyčios bendruomenėje.

13. IŠMOKIME SKIRTI DVASIAS

Mūsų kelias su Kristumi pas Tėvą panašus į kelionę stačiu kalno skardžiu: mes keliaujame gryname ore, gėrimės nuostabiais vaizdais ir kopiamė į nuostabią viršūnę.

Tačiau šį kelią supa ir pavojai. Šventoji Dievo Dvasia pataria ir veda mus, bet mes esame taip pat kitų dvasių - savo proto, kuris dažnai egoistiškai siekia savanaudiškų tikslų, ir piktujų dvasių - įtakoje. Apaštalas Paulius kalba apie tai, kad mes grumiamės "ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose" (Ef 6,12).

Mes leidžiamės į dideles dvasines diskusijas. Krikščioniui pavojinga naiviai gyventi šia diena, būti blaškomam kiekvienos nuomonės ir

pasiduoti bet kokiai nuotaikai. Todėl mes turime išmokti atskirti, iš kokios dvasios kyla norai ir paskatos, mintys ir veiksmai.

Dažnai nesutariama, ar kokia nors mintis ateina iš Dievo Dvasios, ar tai inspiruojama piktosios dvasios, o gal kyla iš grynai žemiškos šio pasaulio dvasios. Tiek geroji, tiek ir piktoji dvasia naudojasi mūsų protu: viena remiasi jo gerosiomis pusėmis, kita blogosiomis. Mes patys savo protu galime tarnauti tiek gėriui, tiek ir blogiui.

Tačiau apskritai mes vis dėlto galime nuspręsti, ar tai, kas vyksta mumyse, yra naudinga, ar kenkia gyvenimui su Kristumi. Padedančiai gerajai Dvasiai mes turime atsiverti, o nuo kenksmingos piktosios dvasios atsiriboti.

Keletas nurodymų gali mums padėti atskirti gerus polėkius nuo blogųjų. Jeigu žmogus nori intensyviai gyventi su Kristumi, jį parems Šventoji Dvasia. Ji leidžia šiame žmoguje nokti "Dvasios vaisiams": "meilei, džiaugsmui, taikai, kantrybei, malonumui, gerumui, ištikimybei, romumui, susivaldymui" (Gal 5,22). Krikščionis jaučia savyje grynai dievišką atmosferą. Tikriausiai mes jau tai patyrėme - gal po dvasinių lavinimųsi, gal per išsamų Šventojo Rašto aptarimą, gal maldos rimtyje per Eucharistinę Iškilnę, kai buvome taip

sukrėsti to švento įvykio. Mes džiaugėmės Dievu ir gyvenimu su Kristumi. Piktoji dvasia darbuojasi prieš apsisprendimą už Kristų. Tuo pačiu ji pasinaudoja silpnąja žmogaus vieta. Vieną ji suglumina, sukeldama baimę, ir taip mėgina jam išplėsti džiaugsmą Dievu. Kitą ji prislegia bailiu klausimu: "Kaip tu ištversi tiek jėgų reikalaujantį gyvenimą? Juk nežinai, kas dar tavęs laukia". Kitas vėl gundomas žiūrėti į kitus iš aukšto arba apgaulingai pasitikėti savimi - žodžiu, kiekvienas atitinkamai pagal jo charakterį.

Kadangi šie polėkiai aiškiai kenkia pažangai Kristaus kelyje, tai jie ateina ne iš gerosios Dvasios. Mes negalime laisva valia su jais sutikti ir geriausiai pasielgiame, jei išsakome juos žmogui, turinčiam dvasinio gyvenimo patirtį. Dažnai vidinis sumišimas pradingsta jau tuomet, kai aš papasakoju apie jį kitam. Todėl piktoji dvasia mėgina paveikti žmogų, kad jis vienas susidorotų su savo problemomis ir neleistų sau taip vadinamo išsišokimo, prisipažindamas kitam savo sunkumus.

Tačiau šie ir panašūs gundymai turi taip pat ir teigiamų pusių. Mes pažįstame savo silpnąsias vietas. Mes suprantame, koks silpnas mūsų tikėjimas, kokie esame išdidūs, kaip labai pasikliauname savimi ir kaip mažai pasitikime Dievo

galybe. Pamatę ir pripažinę savo silpnumą, mes pasidarome nuolankesni.

Dievas tiems, kurie Jį myli, sutvarko taip, kad viskas išeina į gera (plg. Rom 8,28). Turbūt tai irgi viena priežasčių, kodėl Dievas šiame pasaulyje kartais dar leidžia piktajai dvasiai daryti, mūsų manymu, pernelyg didelį poveikį.

Krikščioniškas gyvenimas vyksta taip pat bendruomenėje. Bet krikščionių vienybė yra Šventosios Dvasios dovana. Ji skatina mus, žmones, ieškoti šios vienybės ir ją saugoti. Todėl, jei mes vienas kitą pakenčiame ir atleidžiame, jei einame vienas prie kito ir kartu darome gera, tai kyla iš Dievo.

Žinoma, reikia atkreipti dėmesį ir į tai, jog ne kiekviena vienybės rūšis kyla iš gerosios Dvasios. Būna vienybė ir klaidoje, vienybė tiesos sąskaita, grynai žemiška kampanija, nusikaltėlių sąmokslas. Krikščioniškoje bendruomenėje kalbama apie tiesą, meilę, nesavanaudiškumą - vienu žodžiu, apie Kristų.

Tačiau šitokiai vienybei grasina piktoji dvasia. Todėl mes turime atsižvelgti į tai, kad būsime gundomi "priešiškumui, nesantaikai, pavyduliavimui, piktumams, vaidams, nesutarimams, susiskaldymams, pavydams" (Gal 5,20).

Šiuos paklydimus apaštalas Paulius vadiną "kūno darbais" (Gal 5,19). Jie pragraužia "įėjimą" arba "plyšius", pro kuriuos į krikščioniškas bendruomenes patenka piktoji dvasia.

Todėl turime budėti, jog nepasiduotume pagundai. Kuo daugiau žmonių Dievas pašaukia į vienybę ir į bendrą darbą, kaip, pavyzdžiui, sutuoktinius ir vienuolius, tuo labiau jie turi atsižvelgti į tai, kad bus gundomi nesantaikai.

Tam mes priešinamės, siekdami nesavanaudiškos ir brandžios vienybės.

Norėtusi pasakyti dar keletą žodžių žmogui, kuris negyvena pagal Dievą ir savo sąžinę, o daro "kūno darbus", kuriems šalia anksčiau minėtųjų pagal laišką Galatams priklauso taip pat ištvirtinimas bei gašlavimas.

Šio žmogaus gyvenimo būdą nulemia jo egoizmas ir piktoji dvasia. Jie mėgina jam įteigti, kad jis negalės atsisakyti tokio savo elgesio. Ir jis tam suranda "gerų ir išmintingų" motyvų. Jis apgaudinėja save, o dažnai ir kitus. Velnias jame pasirodo kaip "melagis ir melo tėvas" (Jn 8,44).

Geroji Dvasia bando tam žmogui sukelti nerimą ir sąžinės priekaištais paskatinti atsiversti.

Kuo ilgiau ir intensyviau šis žmogus vergauja nuodėmei, tuo sunkiau jam bus pasiduoti

Šventosios Dvasios raginimams. Tas žmogus turi atsižvelgti į tai, jog jis jaučia didelį pasibjaurėjimą viskuo, kas radikaliai pertvarko jo gyvenimą, o taip pat tais asmenimis, kurie gali padėti jam atsiversti. Nepamynęs savojo "aš", jis negalės eiti nuostabiu keliu su Kristumi pas Tėvą Dievo tautos bendruomenėje.

Kad galėtume teisingai atskirti dvasias, kurios veikia mumyse ir kituose, mums reikalingas šioje srityje patyrusio krikščionio patarimas. Keliaudami gyvenimo skardžiu su Kristumi, mes būname nusiunčiami pas brolius arba seseris Viešpatyje, nes Dievui dažnai patinka mus apšviesti per kitus.

Dvasių skyrimas laikomas Šventosios Dvasios dovana, kurią Ji dalina kaip tik nori. Vienas šios dovanos turi daugiau, kitas mažiau. Tačiau krikščionis ją gauna ne tik sau, bet kad galėtų ir artimui patarnauti. Turime šios malonės melsti, ją ugdyti, patys saugoti jautrią sąžinę ir branginti Šventosios Dvasios įkvėpimus, o taip pat klausyti tų, kurie akivaizdžiai atskiria gerąją Dvasią nuo piktosios.

14. ŠVĘSKIME EUCHARISTIJA

— Aš, kunigas, atnašaudamas šventųjų Mišių auką, toli gražu ne kiekvieną dieną patiriu šventųjų Mišių šventiškumą. Šiokiadieniais susirinkę parapijiečiai taip pat ne visuomet būna pakiliai nusiteikę. Jei mes pasiklaustume savo jausmų, tai dažnai išgirstume atsakymą: Mišios man nieko neduoda. Bet jausmai dažnai nėra kompetentingi, įvertinant gyvybiškai svarbių įvykių vertę. Per Eucharistinę Iškilmę "užtenka" blaiviai tikėti, kad jos metu su manimi eina Kristus gyvenimo keliu, atsidavimo Tėvui Šventojoje Dvasioje keliu. Vargu ar galima patikėti, jog čia dalyvaujantys būtų labai susijaudinę, kai kunigą mato taip ramiai stovintį prie altoriaus, o kitus tikinčiuosius tyliai klūpančius suoluose. Per Kristų mus pagauna dvasinis dinamiškumas: per Kristaus mirtį - į Jo prisikėlimą ir Jo Šventosios Dvasios pagavimą. Mirtis, prisikėlimas ir Šventosios Dvasios atsiuntimas - tai kelio pas Tėvą stotys. Ir šiuo keliu per Eucharistinę Iškilmę su mumis eina Kristus. Laiške Romiečiams (6,3-5) šventasis Paulius sako, jog krikštu mes esame suaugę su Kristaus mirties paveikslu, kad būtume suaugę ir su Jo prisikėlimu. Per krikštą mes mirštame su Kristumi, prisikeliame su Juo ir tampame pilni Šventosios Dvasios. Visa tai įvyksta

iš tikrųjų, tačiau mums neįsivaizduojamu būdu, būtent sakramentiniu ženklu.

Krikšto malonė mumyse atnaujinama ir pagilinama taip pat tuomet, kai per Eucharistinę Iškilmę dalyvaujame tame Kristaus išganymo darbe. Todėl šventosios Mišios kiekvieną kartą yra mano krikščioniškosios egzistencijos atnaujinimas: tai, kas jai netinka, manyje miršta arba susilpnėja. Mano panašumas su Kristumi sustiprėja ir pagyvėja, mano žmogišką būtybę pagauna Dievažmogio Jėzaus Kristaus Dvasia, ir aš pasiekiu Tą, kuris yra mano gyvenimo tikslas - dangiškąjį Tėvą. Šis kelias yra svarbesnis už bet kurį kitą dienos kelią.

Mes einame juo ne tik dėl asmeninės šventos naudos, bet ir pavaduodami daugelį sielų.

Bet ar tas daugelis susimąsto, ar visuomet nori, kad juos atstovautume? Galbūt jie ir patys ateitų pavaduoti kitus. Manau, jog absoliučiai teisinga, kad Katalikų Bažnyčia tikintiesiems tai užakcentuoja taip vadinamu sekmadienio įsakymu. Iš esmės čia sugrįžtama prie Jėzaus įsakymo, kurį Jis davė per Paskutinę Vakarienę: "Tai darykite mano atminimui!"

Tad, kai aš švenčiu Eucharistiją su Jėzumi, tai būna mano draugystės su Juo įrodymas. Taip

aš prisidedu prie to, jog šiuolaikiniams žmonėms išsipildo tai, ką Jėzus norėjo pasiekti savo kančia, mirtimi ir prisikėlimu: "kad žmonės turėtų gyvenimą, - kad apsieiai jo turėtų" (Jn 10,10).

15. PERKEITIMAS

Kiekvieną sykį, kai aš, kunigas, per Eucharistinę Iškilmę kalbu perkeitimo žodžius, susirinkusių tikinčiųjų akivaizdoje atlieku kažką baisaus. Jeigu jie apie tai žinotų, tai kai kurie imtų man trukdyti, kiti išbėgtų iš bažnyčios, o kai kas ir pritartų. Žodžius: "Imkite ir valgykite jos visi, nes tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas" ir "Imkite ir gerkite iš jos visi, nes tai yra ... mano kraujas, kuris už jus ir visus išliejamas nuodėmėms atleisti", - aš taikau ne tik duonos ir vyno atnašoms, kurios turi pavirsti Jėzaus kūnu ir krauju, bet taip pat ir tikintiesiems. Jie turi pasikeisti.

Per šventąsias Mišias - per aukojimą - tikintieji paaukoja save - jie patys nori būti atnaša, ostija ir yra pasiruošę įsijungti į Jėzaus Kristaus auką, o tuo pačiu ir į perkeitimą. Žinoma, daugelis to nesupranta.

Kaip vyksta tikinčiųjų pasikeitimas per šventosios Eucharistijos Iškilmę?

Eucharistinės Iškilmės duona paverčiama

dangiška Duona. Ji tampa Kristaus kūnu.

Panašiu būdu ir dalyvaujantieji vienaip ar kitaip turi būti paversti paslaptingu Kristaus kūnu, jie turi labiau susiliesti su Kristaus Bažnyčia. Tai baisus ir neįsivaizduojamas pasikeitimas: žemiška būtybė tampa būtybe ne iš šio pasaulio, kaip ir Kristus yra ne iš šio pasaulio. Žinoma, šis pertvarkymas retai kada tobulai pasiekiamas per vienui vienas šventąsias Mišias.

Kitokia pasikeitusio žmogaus būtis išreiškama perkeitimą lydinčiais žodžiais: "Imkite ir valgykite jos visi".

Kaip mes priimame ir valgome Kristaus kūną, taip ir žmonės gali ieškoti mūsų pagalbos, į mus kreiptis, mus nukamuoti. Pagal Kristaus gyvenimo pavyzdį mūsų gyvenimas turi tapti gyvenimu dėl kitų, gyvenimu žmogaus, kuris darbuojasi ir nusidirba iki išsekimo dėl kitų žmonių išganymo. Žinoma, tai nereiškia, jog mes visiems tampame "Barbe devyndarbe". Toks nebuvo ir Jėzaus gyvenimas. Bet jeigu mes vis labiau atsižadame savo egoizmo ir kiekvienoje situacijoje mėginame pažinti Dievo valią bei ją vykdyti, tuomet mūsų egzistencija tampa "kūnu, kuris už jus atiduodamas", kaip sakoma perkeitimo tekste. Dažnai šis atsidavimas už kitus iš tikrųjų susideda iš to, kad

mes čia esame dėl kitų, paskirdami jiems laiką ir jėgas.

Sutuoktinių eucharistinis gyvenimas pasireiškia tuo, jog jie drauge planuoja ir dirba, prisiimdami vienas prie kito.

Tėvai pasiaukoja, pasišvęsdami savo vaikams, nors dažnai būna nusiteikę panaudoti laiką sau ir savo interesams.

Jaunuoliai ir viengungiai tik tuomet gyvena Eucharistija, kurią jie švenčia, jeigu savo gyvenimu taip pat tarnauja kitiems.

Bet iš esmės ši egzistencija dėl kitų ir tas atsidavimas jiems išganymo darbe yra suplanuota Dievo. Dievo valia visada lemia išganymą, ir kas vykdo Dievo valią, tas dalyvauja Jėzaus pašaukime - būna išganymo nešėju.

Tuomet visai nesvarbu, kur mes esame ir kur dirbame. Svarbu tik tai, kad būname ten, kur mus nori matyti Dievas. Netgi ligoniai ir mirštantieji gali ir turi leisti eucharistiškai išdalinami ir nukankinami.

Tam mus nori pašventinti ir įgalinti šventoji Eucharistija. Tačiau mes privalome leisti, kad mumyse iš tikrųjų įvyktų pasikeitimas. Taip mes įsijungsime į Jėzaus Kristaus auką, kuri tarnauja viso pasaulio išganymui (žiūrėk IV Eucharistijos

malda).

Mūsų pačių pasikeitimas yra daug svarbesnis už Bažnyčioje vykstantį tradicijų ir struktūrų pasikeitimą. Mes turime tapti kitokiais, tokiais, koks yra Jėzus. Nuo to priklauso pasaulio išganymas.

Dėl šio būtino pasikeitimo būkime nuoširdžiai progresyvūs krikščionys!

16. SKAITYKIME ŠVENTĄJĮ RAŠTĄ

Daugelis žmonių nesuvokia Šventojo Rašto. Tai iš dalies suprantama: Naujajam Testamentui beveik 2.000 metų, o Senajam Testamentui dar daugiau. Šventieji Raštai yra parašyti nepažįstamoje gyvenimo aplinkoje. Be to, norint įsigilinti į šiuos tekstus, reikia atitinkamo vidinio nusiteikimo.

Ir vis dėlto Šventasis Raštas yra skirtas ne vien tam, kad iš jo mokytųsi ir studijuotų teologai, bet kad jį apmąstytų ir maldai pasišventę krikščionys. Jis skirtas mums visiems, kad mes išmoktume gyventi su Kristumi. Visi gali vaisingai skaityti Dievo žodį. Mano žodžiai "yra dvasia ir gyvenimas" (Jn 6,63), - sako Jėzus. Tai turi įsisąmoninti kiekvienas.

Šventajame Rašte apsireiškia Dievas.

Dievo ieškančiam žmogui labai naudinga giliau Jį pažinti iš Jo žodžių. Tad ties kiekviena Šventojo Rašto vieta galiu pirmiausia susimąstyti: koks yra Dievas, kuris apsireiškia šiame konkrečiame įvykyje arba žodyje?

Naujajame Testamente visų pirma kalbama apie tai, ką pasakė ir padarė Kristus. O Kristuje pasirodo Dievas Tėvas. "Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą!" (Jn 14,9). Todėl, skaitydamas Šventąjį Raštą, aš klausiu:

Koks yra Dievas, kuris apsireiškia Kristuje?

Ir atsakau: koks Dievas pasirodė anuomet, toks Jis tebėra ir šiandien. Kaip Jis elgėsi su anų laikų žmonėmis, taip elgiasi ir su mumis.

Tuo pačiu tiek iš konkrečių išganymo istorijos įvykių, pranašų raštų, tiek ir iš Jėzaus žodžių bei darbų sužinau, kad Dievas rūpinasi mumis, žmonėmis. Jis aplanko mus. Jis lanko mus dvejopa to žodžio prasme: Jis atiduoda mus kančiai tam, kad per ją priartėtų prie mūsų ir kad mes rastume kelią namo, pas Jį.

Per Kristų Dievas netgi susieja save su žmonijos istorija ir žmonių gyvenimu. Jis susivienija su mumis. Jis dalinasi mūsų likimu. Dievas jaudinasi dėl mūsų. Jis yra "Dievas su mumis",

pasaulio ir žmonių Dievas. Jis yra mūsų Dievas.

Taip vis patirdami, koks yra Dievas, koks Jis visų pirma yra mums, skaitydami Šventąjį Raštą, mes paklausiamo save antro dalyko:

Koks aš turiu būti, kad atitikčiau šį Dievą?

Kaip man sutikti šį Dievą?

Ką Jam atsakyti?

Šventajame Rašte suradau, jog turiu ir netgi privalau pasitikėti Dievu. Galiu Jam patikėti savo gyvenimą, remtis Juo visose gyvenimo problemose ir situacijose. Jis yra mano Pagalbininkas, mano Guodėjas, mano Tėvas.

Aš turiu su Juo skaitytis ir gyventi, bendraudamas su Juo. Aš galiu nesibaiminti dėl ateities, nes pasitiksiu ją ne vienas. "Tegul neišsigąsta jūsų širdys! Tikite Dievą - tikėkite ir mane!" (Jn 14,1) - sako Jėzus.

Taigi, skaitydamas Šventąjį Raštą, aš klausinėju

apie Dievą ir

apie save.

Aš mokausi geriau pažinti Dievą ir koks turiu būti prieš Dievą. Argi tai ne svarbiausios žinios, būtinos žmogui, norinčiam teisingai gyventi?

Kadangi Šventasis Raštas parašytas ne tik

pavieniams krikščionims, bet ir tikinčiųjų bendruomenei, tai bendras Šventojo Rašto skaitymas yra reikalingas ir naudingas.

Tuomet susirinkę iš lėto, balsu aiškiai perskaitome skirsnį. Įsiviešpatavusioje tyloje kiekvienas apmąsto, ką Dievas nori jam pasakyti ką tik girdėtais žodžiais, visų pirma turint galvoje jo gyvenimą. Po to tai, kas jam paaiškėja, jis išsako rate lyje. Galbūt toks aiškinimas gali padėti iššifruoti Šventojo Rašto žodžius ir kitam. Taip surenkama į vieną vietą tai, ką Šventoji Dvasia kalba per atskirus asmenis kurioje nors Šventojo Rašto vietoje.

Šitokiems Šventojo Rašto aptarimams pirmiausia tinka evangelijos.

Tokiu būdu Šventasis Raštas tampa mūsų gyvenimo vadovu, "gyvenimo knyga". Ji veikia panašiai kaip sakramentas, nes perduoda mums dvasią ir gyvenimą, kuriuo persunkti Kristaus žodžiai. Per Dievo žodį mes įsiliejame į gyvenimą su Dievu.

17. KENTĖKIME SU KRISTUMI

Šventieji troško kančios ir prašė malonės kentėti su Kristumi. Mes, eiliniai žmonės, kiek galėdami mėginame išvengti kančios.

Tačiau didžioji žmonijos dalis kenčia. Tik

pagalvokime apie daugybę tokių, kurie šiandien dar nežino, ką valgys rytoj, bet gerai supranta, kad nebus sotūs.

Šią tikrovę atitinka tai, jog su žmonėmis kenčia taip pat kitados žmogumi tapęs Dievo Sūnus.

Todėl tas, kas nori priklausyti Kristui, turi priimti ir jam skirtą kančią. "Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane - irgi nevertas manęs" (Mt 10,38).

Mums nereikia ieškoti šio kryžiaus. Jei mes tikrai gyvename kaip Jėzaus broliai ir seserys, tai toks griežtas krikščioniškas elgesys su savimi atneša ir kančią.

Jei visose situacijose mes norime gyventi ne pagal norus ir nuotaikas, bet pagal Dievo valią, tai turime kai ką ir nukęsti. Tai reiškia, kad dažnai reikia plaukti prieš plačiųjų masių srovę. Ir tai pareikalauja drąsos ir ištvermės bei nusigalėjimo.

Mane sugėdino vienas jaunuolis. Kadangi mokykloje dėl savo įsitikinimų jam teko pakelti nemaža sunkumų ir ilgai kovoti, aš jam patariau dažniau pasilaikyti savo nuomonę sau ir geriau patylėti. Tada jis man atsakė: "Bet aš manau, jog kalbėti - tai mano pareiga Jam". Tuomet aš daugiau nebeišdrįsau jam ką nors sakyti.

Vis dėlto žmogus, kuris gyvena su Kristumi, pasidaro jautresnis viskam, kas siejasi su Dievu. Jis labiau kenčia dėl savo paties nuodėmių ir dėl kitų klaidų. Jis daugiau kenčia dėl Bažnyčios. Bet jis taip pat labiau įžeidžiamas, kai puolamas Kristus ir Bažnyčia. Jis jau randa savo kasdieninį kryžių.

Tuomet jam kyla klausimas: kaip aš jį nešiu su Kristumi?

Duosiu tik kelis patarimus, nes į meną su meile kentėti bei kenčiant mylėti per gyvenimo kentėjimus mus iš esmės turi įvesti pats Kristus.

Šventojo Pranciškaus kūne taip pat pasirodė ženklas, jog jis dalyvavo Kristaus kančioje. Ant jo rankų ir kojų matėsi žaizdos, jo dešinysis šonas buvo sužeistas - tai ženklas, kad jo širdis dalyvavo Kristaus Širdies pervėrime. Šventųjų gyvenimas nurodo, kas turi būti įvykdyta ir mūsų gyvenime: dalyvavimas Jėzaus kryžiaus kančioje.

Todėl savo fizines kančias priimkime kaip Kristaus žaizdas, o dvasinius įžeidimus, kuriuos pakeliame vardan Kristaus, kaip dalyvavimą Jėzaus Širdies įžeidime. Savo skausme atsistokime prieš Nukryžiuotąjį Viešpatį ir, ištiesę rankas, pasiūlykime Jam savo kūną ir širdį:

"Viešpatie, atsakydamas į Tavo ken-

čiančią meilę man, aš esu pasiruošęs nešti su Tavimi savo skausmą už visus žmones, už kuriuos Tu kentėjai ant kryžiaus".

Gali būti, kad tuomet savo kūno ir sielos skausmus mes pajusime kaip žaizdą, per kurią į mūsų širdį iš sužeistos Jėzaus Širdies įsilies Jo meilė.

18. APMASTYKIME KRYŽIAUS KELIĄ

Kryžiaus kelias siejasi su mano gyvenimu su Kristumi. Dėl to aš noriu Jį giliau pažinti. Man norisi sužinoti, kaip Jis elgėsi įvairiose gyvenimo situacijose. Mano gyvenimas turi orientuotis į Jo. Arba, dar tiksliau pasakius, Jis nori mano gyvenimą formuoti pagal savąjį, ir aš privalau su tuo sutikti. Aš turiu leistis auklėjamas ir prie to pats prisidėti.

Apmąstanti Kryžiaus kelią malda suteikia galimybę geriau pažinti Jėzų.

Čia man labai padeda vieno rekolekcijų vadovo patarimas:

Kiekvieną Kryžiaus kelio stotį galima apmąstyti dvejopu požiūriu: iškelti klausimą, o paskui Jėzaus dvasioje į jį atsakyti.

Pavyzdžiui:

PIRMOJI STOTIS

JĖZUS NEKALTAI NUTEISIAMAS
MIRTI

Šventasis Dievo Sūnus stovi prieš nuodėmingą teisėją. Šis neteisingai nuteisia Jėzų, pasmerkdamas Jį mirti, nors Jėzus yra visiškai nekaltas.

Kaip aš, būdamas Jo vietoje, pasipiktinčiau šitokiu niekšišku!

ANTROJI STOTIS
JĖZUS LAISVANORIŠKAI PAIMA
ANT SAVO PEČIŲ KRYŽIŲ

Jis nesipriešina, nesmogia atgal. Jis susitaiko su neteisybe.

Ar tam tikrose situacijose ir man nederėtų taip pasielgti?

TREČIOJI STOTIS
JĖZUS PIRMĄ KARTĄ PARPUOLA
PO KRYŽIUMI

Ar Jis ir liks taip gulėti? Juk kelio gale laukia nukryžiuojimas.

KETVIRTOJI STOTIS
KRYŽIAUS KELYJE JĖZUS SUTINKA
SAVO MOTINĄ

Ji žiūri į Jį. Jo stiprybė - tai jos stiprybė. Jeigu Jis dabar beviltiškai nusivylęs pasiduotų, tai

ir jos dvasia susvyruotų. Jėzus vėl pakyla ir eina toliau.

Ar nuo mano vidinio nusistatymo nepriklauso ir kitų nusistatymas, nuo mano tikėjimo - jų tikėjimas, nuo mano drąsos - jų drąsa, o nuo mano bejėgiškumo - taip pat ir jų bejėgiškumas?

PENKTOJI STOTIS
SIMONAS KIRENIETIS
PRIVERČIAMAS PANĖŠĖTI JĖZAUS
KRYŽIŲ

Simonas to nenori. Pavargęs ir alkanas, jis grįžta iš laukų ir skuba namo. Jį reikia priversti. Jėzus tai mato. Priverstinė pagalba gali apkarsti: "Nė vienas nenori man padėti! Visi galvoja tik apie save!"

ŠEŠTOJI STOTIS
VERONIKA IŠTIESIA JĖZUI
DROBULĘ, KAD JIS NUSIVALYTŲ
PRAKAITĄ

Jėzus pastebi mažytę Veronikos meilės paslaugą.

Ji nori padėti ir parodo gerą valią, ištiesdama Jėzui drobulę, kad Jis nusivalytų prakaitą. Jėzus priima šį mažą meilės įrodymą ir apdovanoja

Veroniką, atspausdamas drobulėje savo Veidą.

SEPTINTOJI STOTIS

JĖZUS PARPUOLA ANTRĄ KARTĄ

Vis didėjantis silpnumas, pakartotina nesėkmė mus paveikia taip, kad pajėgiame galvoti tik apie savo kančią. Mes sukamės mintimis apie savąjį AŠ ir esame akli kitų problemoms.

AŠTUNTOJI STOTIS

JĖZUS RAMINA VERKIANČIAS MOTERIS

O Jėzus ne toks. Jis mato verkiančioms moterims ir jų vaikams gresiančią kančią. Jis žino, jog nusikaltimas ir amžina bausmė už jį yra blogiau negu tai, kas laukia Jo, Jėzaus. Jis nori užkirsti kelią kitų kančiai.

Ar mano elgesys kenčiant, mano požiūris į kitų kančią yra toks, koks Jėzaus?

DEVINTOJI STOTIS

JĖZUS PARPUOLA TREČIĄ KARTĄ

Jo jėgos baigia išsekti. Vėl artinasi pagunda: "Pasilik gulėti! Dabar tai jau užteks!"

DEŠIMTOJI STOTIS JĖZUI NUPLĖŠIA DRABUŽIUS

Jis atiduoda viską iki paskutiniosios: paskutinius žingsnius, paskutines jėgas, drabužius, paskutinį kraujo lašą. Jis myli iki galo.

O aš? Ar esu pasiruošęs visiškam pasiaukojimui?

VIENUOLIKTOJI STOTIS JĖZUS PRIKALAMAS PRIE KRYŽIAUS

Dabar Jis nebegali pajudėti. Jis daugiau nieko nebegali, tiktai kentėti.

Mes taip pat būname prikalti: prie žmonių, kurie mums atrodo nesimpatiški, prie profesijos, kuri kartais tampa našta, prie savo temperamento, nuo kurio kenčiame, prie nepalankių sąlygų, kurių negalime pakeisti. Mes esame prikalti kaip Jėzus.

DVYLIKTOJI STOTIS JĖZUS MIRŠTA ANT KRYŽIAUS

Jis ištaria: "Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią!" Ir būdamas prikaltas, Jis išdalina save ir štai dabar dovanoja save Tėvui - už mus ir mūsų išganymą.

Savo širdyje mes su Jėzumi galime laisvai

išdalinti save, net ir tokiose situacijose, kurios, atrodo, atima mums laisvę.

TRYLIKTOJI STOTIS JĖZŲ NUIMA NUO KRYŽIAUS IR PADEDA ANT MOTINOS KELIŲ

Kitados, kai Jis buvo mažas, ji nešiojo Jį ant savo rankų. Dabar ji vėl laiko Jį. Motina ir miręs Jėzus ant jos kelių yra tarsi gyvas klausimas: kam visa tai? Kodėl šiame pasaulyje egzistuoja kančia ir mirtis?

Tikriausiai ir mes taip klausiamo.

KETURIOLIKTOJI STOTIS JĖZŲ LAIDOJA

Kapo angą užritina akmeniu. Paskui įsiviešpatauja tylą. Ši stotis neduoda jokio atsakymo į mūsų klausimą "kodėl?" Taip iš pradžių lieka neatsakytas nė vienas gyvenimo klausimas. Atrodo, kad Dievas tyli.

Bet trečią dieną kapas tuščias. Išganytojas prisikėlė. Savo mokiniams Jis aiškina: "Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir įžengti į savo garbę?!" (Lk 24,26). Jo kelias pas Tėvą eina

per mirtį į gyvenimą,
per kančią į džiaugsmą,

per pažeminimus į garbę.

Toks Kristaus gyvenimo įstatymas, toks taip pat ir krikščionio gyvenimo įstatymas.

Taip mąstomojoje Kryžiaus kelio maldoje mes randame savo gyvenimo paaiškinimą. Mes įgauname drąsos eiti savo gyvenimo keliu su Jėzumi.

19. KRISTUS - MANO DRAUGAS

"Jūs būsite mano draugai, jei darysite, ką jums įsakau" (Jn 15,14), - pasakė Jėzus savo apaštalams. "Jūs būsite mano draugai", - sako Jis ir mums. Leiskimės sykį ramiai paveikiami šios neužtarnautos malonės: "Aš esu Jėzaus draugas".

Tai ne tik kilni mintis. Tai realybė, kuria kiekvieną dieną gali remtis mano gyvenimas. Aš privalau atminti, kad turiu gerąjį Draugą Jėzų, nesvarbu, ar būčiau kunigas parapijoje, ar vaikas šeimoje, ar suaugęs jaunuolis mokykloje arba jau darbovietėje, ar būčiau vedęs, ar viengungis, tėvas ar motina. Jėzus yra mano Draugas kiekvienoje situacijoje ir pirmiausia bėdoje ir varge.

Kunigo, pasitikinčio Dievo pagalba, gyvenimas atrodo taip: jis nori eiti į žmones Kristaus vardu, jų klausyti ir asmeniniame pokalbyje, ir susibūrimuose, o per pamokslą pasakyti tai, ką

jiems pasakytų Kristus. Ši Dievo žodžio skelbimo tarnyba nėra lengva, nes kalbama apie tai, jog reikia atsiliepti į klausytojų interesus. Tačiau, jei kunigas panaudoja visus savo žmogiškus sugebėjimus, jis gali pasikliauti Kristaus žodžiais: "Iš anksto negalvokite, kaip ginsitės; aš jums duosiu iškalbos bei išminties" (Lk 21,14-15).

Asmeniniame pokalbyje pasitikėjimas šiais Jėzaus įkvėpimais kunigui kartais leidžia kurį laiką patylėti laukiant, kol sužinos ką pasakyti.

Žmones paveikia ne vien žodžiai, bet ir Jėzaus dvasia, sklindanti iš žodžių. Jos šaltinis yra Viešpaties Širdis, kuri gailisi žmonių jų dažname varge. Būdamas Jėzaus draugas, kunigas gali pasitikėti šia savo Viešpaties Širdimi. Kunigo žodžiai ir veikla turi liudyti patį Kristų.

Ši mintis kiekvienam krikščioniui garantuoja, kad jei tu iš tikrųjų nori padėti kitiems savo patarimu, pamokymu ir auklėjimu, tai gali pasitikėti, jog pats Kristus pasinaudos tavo žodžiais, kad kitus apšviestų tiesa. Kristus veikia su tavimi. Žinoma, tai taip pat įpareigoja iš tikrųjų kalbėti ir veikti Jėzaus, o ne savo vardu. Kartais mes, žmonės, turime tarti vienas kitam svarbų žodį - vyras savo žmonai, žmona savo vyrui, tėvai savo vaikams, dirbantysis savo bendradarbiams. Šio po-

kalbio sėkmė priklauso nuo gerai pasirinkto momento ir tinkamos atmosferos, kada visi jo dalyviai yra vienas kitam atviri. Mums reiktų paprašyti Viešpaties šio tinkamo momento ir pokalbiui naudingos atmosferos, o paskui su pasitikėjimu laukti.

Kiekvienam žmogui kyla problema, kaip teisingai išspręsti savo situaciją. Mokinys turi susitaikyti su tuo, jog nėra toks gabus kaip kiti. Jaunystės laikotarpio krizės gali subrandinti, o gali ir paversti bejėgiu. Dirbantysis dreba dėl savo darbo vietos. Sutuoktiniai ir tėvai gyvena, pilni klausimų, nuogastavimų ir vilčių. Ne menkesnės ir viengunių problemos.

Ar visose šiose gyvenimo situacijose mes skaitomės su savo geriausiu Draugu Jėzumi Kristumi? Ar šaukiamės Jo pagalbos? Ar klausime, kokia Jo valia arba galima išeitis iš, atrodo, beviltiškos padėties?

Kaip dažnai Šventajame Rašte sakoma:
"Tebūnie tau, kaip įtikėjai!"

Mano tikėjimas, jog greta yra Kristus, kad Jis neapleidžia manęs ir padeda man, patardamas, sustiprindamas ar per kitus žmones, suteikia Jam galimybę veikti savo dieviška galia mano žemiškame gyvenime. Bet aš turiu ja pasitikėti. Pagalba man suteikiama tokia, kokios aš jos laikiu iš Kris-

taus. Nepasitikėdamas Juo, aš įžeidžiu savo Draugą Jėzų Kristų.

Tai pritaikykime taip pat žmogiškoms silpnybėms ir pernelyg didelėms žmogiškoms silpnybėms, kurioms mes nuolat vis pasiduodame! Kaip dažnai kunigas sau priekaištauja: geriau būčiau to nesakęs, kai ką reikėjo pasakyti meiliau, kai ką aiškiau. Ar dabar jam nereikia tikėjimo, jog Jėzus pasirūpins, kad šios jo klaidos iš tiesų nepakenktų geros valios žmonėms? Iš tiesų taip gali sau pasakyti ir gero linkintys tėvai, kai pamato savo klaidas, kurias jie padaro, auklėdami savo vaikus. Jėzus papildė ir ištaiso mūsų darbą taip, kaip tėvai ištaiso savo vaikų klaidas. Jis yra mūsų Draugas.

Kartais jaučiame, jog kažkas turėtų pasikeisti asmeninėje, religinėje arba politinėje srityje, bet patys nieko negalime padaryti.

Jėzus yra Viešpats. Jis laiko visus siūlus savo rankose. Prašykime, kad Jis padėtų ten, kur mes esame bejėgiai ir pasikliaukime Jo draugyste su mumis. Juk Jis pats yra pasakęs: "Prašykite, ir gausite. Ieškokite, ir rasite. Belskite, ir jums bus atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma" (Mt 7,7-8).

Reikalaukime, jog Jis ištesėtų duotą žodį,

pasitikėdami ne vien tik natūraliomis mūsų dispozicijoje esančiomis galimybėmis, bet taip pat ir visomis neribotomis galimybėmis, kurios yra Jo rankose.

Čia nurodžiau tik keletą pavyzdžių, kaip žemiškame, kasdieniniame gyvenime mes galime ir privalome draugauti su Kristumi. Kokia galinga ši mūsų draugystė!

20. GARBINIMAS

Kai aš Kristaus ko nors prašau, tai nesvarbu, kaip Jam pasakau savo prašymą: ar jį aiškiai suformuluoju, ar ne, ar kalbu širdimi, ar lūpomis, ar tyliu. Svarbu, kad aš pasitikiu, jog Jis mane išklausys ir man padės. Ne tiek pati malda, kiek pasitikėjimas, su kuriuo ji kalbama, sieja mane su mano Viešpačiu ir Draugu.

Kartais pasitikėjimas gali būti toks stiprus, kad paguostas mintyse atsisakau nuo prašymo: "Jis geriau manimi pasirūpins". Tuomet prašymo vietą užima padėka ir garbinimas.

Paieškokime atitinkamo palyginimo žmonių gyvenime. Gražu, kai kas nors pasitiki, kad aš jam padėsiu. Bet aš pasijaučiu dar labiau pagerbtas, kai žmogus man spontaniškai sako: "Tai, ką tu anuomet pasakei ir padarei, mane išgelbėjo iš bė-

dos. Tu buvai mano angelas gelbėtojas. Nuoširdžiai dėkoju už tai!"

Tai įvertinimas, kurį man išreiškia pašnekovas. Mes, žmonės, kasdien turėtume pareikšti šitokį pripažinimą Dievui, nes Jis toks nuostabus ir meilingas, nes Jis visada ir visur yra mūsų Dievas. Garbė, kurią tvarinys atiduoda Kūrėjui - tai garbinimas.

Norėdami pagarbinti, mes pirma turime būti sužavėti Dievo garbe. Aiškiausiai ji pasireiškia Jėzaus gyvenime. Jo gyvenimo apmąstymas veda į garbinimą.

Kartais suklupęs širdyje nusižeminu prieš Viešpatį ir ištariu: "Tu esi didis, Tu galingas, Tu geras, Tu gailestingas! Tu, mano Dieve, esi didingas ir nuostabus!"

Žmogus pirmiausia privalo Kūrėją garbinti. Garbinimas yra kūno ir sielos gyvybė.

Kas nori išmokti garbinti, tegul visų pirma pratinasi tai atlikti prieš išstatytą Švenčiausiąjį Sakramentą ir prieš tabernakulį.

Garbindamas aš dažnai įsivaizduoju, jog švenčiausiame altoriaus Sakramente yra Kristus su savo perverta Širdimi. Ši Širdis atsiveria man ir iš Jos į mane ir į visą Bažnyčią plūsta "gyvojo vandens srovės" (Jn 7,38). Aš turiu jas gerti ir joms atsiduoti.

Viešpatį garbina Jo angelai. Galiu prisiminti jų chorus ir prisijungti prie jų šlovinančių giesmių. Tai visiškai atitinka liturgijos dvasią. Pavyzdžiui, IV Eucharistijos maldoje apie angelų minias sakoma: "Tau dieną ir naktį tarnauja angelų nesuskaitomos minios ir be paliovos Tave garbina. Su jais tad ir mes Tave išpažįstame, o mūsų balsu visi kūriniai džiaugsmingai Tau gieda: Šventas, šventas, šventas ..."

Mums primenama, kad garbindami atliktume savo kunigišką pareigą visos kūriniųos vardu. Būkime visos kūriniųos dėkojanti širdis ir Jį garbinančios lūpos. Šiame liturginiame tekste taip pat pasakoma mintis, jog garbinimas turi vykti su džiaugsmu ir padėti džiaugtis. Ir negi galėtų būti kitaip, kai mes suprantame, kad turime Dievą, kuris yra pats didžiausias ir tyriausias žmogiško džiaugsmo šaltinis!

21. PAILSĖKIME SU JUO

Kartais mes būname pavargę ir nusikamavę, nervingi ir neramūs. Mums sunku nuoširdžiai lūpomis melstis, mes negalime gerai mąstyti. Tačiau mes norime eiti prie Jėzaus, kad pas Jį pailsėtume ir nusiramintume.

Tokiais momentais mes galime pabandyti

tiesiog pabūti prie Jo. Norėdami susikaupti, atsėdame tiesiai, bet neišsitempiame, atsipalaiduojame, bet nesuglembame. Kūnas mums turi padėti pasiruošti ramiam susitikimui su Jėzumi. Kojos ilsisi, atsirėmusios į žemę, rankos, uždėtos viena ant kitos, guli ant kelių.

Kvėpavimas darosi vis ramesnis, gilesnis, pilnesnis.

Katalikų maldyne ir giesmyne "Garbė Dievui" ("Gotteslob") sakoma: "Reikia nusiraminti" (Gl Nr. 6,1). Aš ne prisiverčiu nusiraminti, bet ramiai pasineriu į ramybę. Nusikratau visu tuo, kas mane slegia, perleidžiu tai Viešpačiui ir pasidarau ramus, tačiau neištižęs. Tada pabandau atrasti savyje keletą žodžių.

Gal: "Viešpatie Jėzau Kristau, pasigailėk manęs".

Arba: "Tu esi manyje; aš esu Tavyje".

Arba: "Tu žvelgi į mane; aš žvelgiu į Tave".

Arba tiesiog: "Mano Jėzau".

Kartkartėmis pakartoju šiuos žodžius, - galiu tai daryti kartu su kiekvienu širdies plakimu arba kvėpavimu ("Gotteslob").

Gali būti, kad mane apims gili rimtis ir vidinė ramybė. Tai dovana. To negalima siekti per

prievartą.

Kita poilsio pas Jėzų forma yra religinio paveikslo stebėjimas. Kristaus atvaizdas gali padėti man užmegzti dialogą su Juo pačiu.

Bažnyčioje tabernakulis kviečia mane ramiai pabūti. Savo akimis žiūriu į jį ir į Tą, kuris, kaip moko tikėjimas, yra jame.

Greitai atsimenu, kad Jis jau laukė manęs ateinant. Dabar esu prieš Jį, mūsų žvilgsniai susitinka. Susimąstau apie Jo perversą Širdį. Ji yra šventojoje Eucharistijoje. Kristus jaudinasi dėl manęs. Jo Širdis atverta man, ji kviečia mane lygiai taip pat atsiverti Jam. Nebūtina, kad aš pateikčiau Kristui suformulavęs visus savo reikalus ir prašymus. Dar prieš man paprašant, Jis žino, ko man reikia. Jis gali persiskaityti tuos reikalus mano širdyje. Tik aš turiu leisti Jam pažvelgti į kiekvieną jos kertelę.

Mes negalime tiksliai pasakyti, kas įvyksta tokiomis poilsio akimirkomis tarp Kristaus ir sielos. Galbūt mums dovanojamas tam tikras dvasinis patyrimas, kurį šventasis Paulius vadina "buvimu Jėzuje Kristuje". Iš Kristaus Širdies į mūsų širdis liejasi Šventoji Dvasia, ir Kristui mes atsakome džiaugsmingu garbinimu ir padėka. Šventoji Dvasia papildo mūsų silpnumą ir pati meldžiasi mu-

myse.

Pagal seną Jono meilės paveikslą mokiny, kurį mylėjo Jėzus, padeda savo galvą ant Jo krūtinės. Jono evangelijoje sakoma: "Mokiny, kuris vakarienės metu buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės" (Jn 21,20).

Kartais atrodo, jog Jėzus ir mus kviečia prisiglausti prie Jo krūtinės, nes kiekvienas, kurį Jėzus myli, taip pat gali ilsėtis prie Jo Širdies.

22. KRISTUI-"TAIP", BAŽNYČIAI-"NE"?

Išgirdę žodį "Bažnyčia", dauguma pagalvoja apie ne vieną jiems nepriimtina dalyką: apie tradiciją ir instituciją, dogmą ir pareigą, apie Bažnyčios įstatymus ir įsakymus. Turbūt daugelis nori gyventi su Kristumi, bet ne su Bažnyčia, kuri, jų nuomone, su savimi tempiasi tiek daug balasto. Jie sako "taip" Kristui, bet "ne" Bažnyčiai, besivadinančiai Kristaus vardu.

Kaip institucija, Bažnyčia šiandien nėra labai vertinama. Kai kurie šalinasi Bažnyčios, norėdami apsidrausti nuo priekaištų: "Tai tu irgi jai priklausai ir netgi eini į bažnyčią?!" Argi verta dėti tiek pastangų, bandant apginti Bažnyčią? Argi tai apsimoka?

Bet tokia mūsų laikysena panaši į Petro, kuriam po Jėzaus suėmimo prikišo: "Ir tu buvai su Jėzumi!" Pabūgęs mokinyš išsigynė.

Jeigu mes pripažįstame Jėzų, tai turime pripažinti ir tai, ką Jis įsteigė. Pagal Jo valią visi Jį tikintys turėtų sudaryti vieną tautą - Dievo tautą. Šios tautos susivienijimas Žemėje - tai Bažnyčia. Pagrindines jos struktūras nustatė pats Kristus. Esminę jos vienybės dalį sudaro tradicija. Žinias apie Kristų ir tikėjimą į Jį mes perėmėme iš ankstesniųjų amžių Bažnyčios. Joje mes pakrikštijami Kristuje. Šios Bažnyčios nariai - mūsų giminaičiai, mokytojai ir kunigai - įvedė mus į tikėjimą Jėzumi Kristumi. Tikėjimas visada yra bendras su kitais žmonėmis - su tais, kurie pagal jį gyvena prieš mane, kurie šiandien priklauso mano tikėjimo bendruomenei, ir su tais, kurie gyvens ateityje ir iš mūsų perims tikėjimą. Šis akivaizdus tikinčiųjų bendravimas yra Bažnyčia.

Jos vienybę sudaro taip pat ir institucijos pagrindai.

Tikrai, vieni žmogaus griaučiai sukelia šiuropą. Jie primena mirtį. Bet nė vienas gyvas žmogus neturi tik skeletą - be raumenų, sausgyslių. Vis dėlto skeletas yra gyvybiškai būtinas visam žmogaus organizmui. Tą patį galima pasakyti ir

apie teisines bei oficialias Bažnyčios įstaigas. Jos yra, bet tai dar ne viskas. Bažnyčiai priklauso taip pat kunigai ir mokytojai, kurie aiškina žmonėms apie Jėzų, seselės vienuolės ligoninėse, vaikai našlaičių prieglaudose, ieškantys Dievo jaunuoliai, jaunos šeimos ir seneliai. Jie ir daugelis kitų sudaro vieną Dievo tautą.

Jeigu man Bažnyčioje kas nors atrodo per daug oficialu ir griežta, pernelyg prabangu ir pasenę, tuomet man reikėtų visa tai papildyti, laikantis tokios krypties ir įnešant tokį indėlį, kuris, mano nuomone, labiau atitinka šių dienų reikavimus. Bažnyčia yra ne tik tie, kurie joje tarnauja, bet ir aš, paprastas krikščionis. Jei aš tikrai siekiu to, ko nori Kristus, tai negalėsiu stovėti nuošaly, negalėsiu nedirbti Bažnyčios gerovei, negalėsiu jos neginti. Žinoma, ginčiuose visados atminsiau Kristaus valią ir stengsiuosi išsaugoti vienybę ir meilę.

Savo vienybę tikintieji katalikai įsisąmonina per Eucharistinę sekmadienio Iškilmę. Dalyvaudami visuotinėse bendruomenės Mišiose, mes prisipažįstame priklausą visai Dievo tautai. Ne vienam dalyvauti jose - tai reiškia atsisakyti kažko asmeniškai brangaus (savo meldimosi būdo). Tai reiškia būtinybę paklusti bendrai nustatytoms Mišių

formoms. Prisipažinimas, jog priklausai visai Dievo tautai, reikalauja drauge giedoti, nors galbūt tavo giedojimas nėra profesionalus, ir stengtis suprasti iš pamokslo, ką man nori pasakyti Dievas, nors aš ir nesu linkęs klausytis tokio nuobodaus pamokslo.

Pirmiausia visur ieškokime Dievo garbės, o jos nesiekia tas, kas lieka nuošalyje nuo šventųjų Mišių. Ką man ta Išskilmė davė, aš galiu iš esmės ir nejausti. Šiaip ar taip ji man duoda labai daug, jei aš kaip begalėdamas geriau įsijungiu į ją ir per ją prisipažįstu priklausąs Kristui ir konkrečiai Kristaus bendruomenei su visomis jos silpnybėmis bei teigiamybėmis.

Ir paprasčiausiose kaimo parapijos Mišiose dalyvauja pats Kristus. Jeigu čia yra Kristus, tai ar aš galiu jose nedalyvauti ir nepareikšti, jog noriu gyventi su Kristumi?

Atėjus laikui, Jis nori surinkti į Dievo karalystę visus žmones ir šią karalystę perduoti Tėvui. Jis sergi ir šios karalystės netobulą žemišką formą - Bažnyčią. Jis ja ne tik džiaugiasi - už ją ir dėl jos Jis kentėjo. Jis aiškiau mato nuodėmes ir trūkumus tų, kurie priklauso Bažnyčiai, negu kurių nors kitų. Tačiau Jis lieka jai ištikimas, amžinai ištikimas. Savo meile iki paskutinio atodūsio Jis

atlygino daugelio abejingumą. Jis kentėjo už tokią daugybę nuodėmių - štai kokia neapbrėpiama Jo meilė. Šios meilės ženklai Jis leido perverti net savo Širdį. Iš tos Širdies į nešventą Bažnyčią liejasi gailestingumo ir gyvybės srovės.

Kas gyvena su Kristumi, tas turi būti pasiryžęs ir kentėti dėl Bažnyčios. Jos trūkumai turi mus paskatinti dar ištikimiau laikytis jos ir taip papildyti tą meilės trūkumą, kurį mes atrandame arba manome atradę. Mūsų pasiaukojimas Kristui ir Jo reikalams turi tarnauti Jo Bažnyčios statybai.

23. PAGALBA IŠ AUKŠČIAU

Bažnyčia, kuriai aš priklausu, apima žmones, gyvenančius Žemėje, taip pat skaistyklos sielas ir besidžiaugiančiuosius danguje. Jeigu noriu gyventi su Kristumi, man taip pat dera bendrauti su tais, kurie, kaip ir aš, eina tuo pačiu keliu su Kristumi pas Tėvą arba jau yra pasiekę šį tikslą.

Pravartu atminti, jog mes stovime ir einame ne vieni. Kai, kopiant į kalną, keli virve susijuosusios alpinistų grupės nariai pasiekia viršūnę, jie puikiausiai gali padėti patekti į viršų tiems, kurie dar tebėra kelyje.

Šventieji pasiekė krikščioniško gyvenimo viršūnę. Jie pasiekė ją taip pat ir dėl mūsų. Dabar

jie nori už mus melstis, mus padrąsinti ir mums padėti. Pagal Dievo planą jie gali kompensuoti mūsų silpnumą ir laikiną bejėgiškumą.

Mes dažnai būname panašūs į tą mažą vaiką, kurį už abiejų rankų laiko tėvas ir motina. Jei jis klumpa, tėvai prilaiko jį, padėdami jam eiti, greičiau žengti pirmyn, negu jis pats vienas įstengtų.

Tad kaip man nesidžiaugti savo dvasios broliais danguje! Kartais, kai aš miniu jų šventes, pajuntu, jog savo šventadienio proga jie apdovanoja mane, užuot laukę, kad aš juos apdovanočiau, kaip įprasta Žemėje.

Ar tai nėra natūralu, jog mes domimės savo "protėvių" Kristuje gyvenimu, o ypač tų, kurie mums ypatingai artimi? Šventųjų gyvenimo aprašymai yra vertingi, nes parašyti vaizdžiai, juos lengva skaityti ir atsiminti.

Mes dažnai esame linkę lyginti save su artimaisiais: kaip jie elgiasi ir kaip nesieltgia.

Taip lygindami, mes kartais tariamės esą visai geri ir prarandame troškimą siekti aukštesnių idealų.

Pažintis su šventaisiais, priešingai, mus pirmiausia sugėdina. Kaip mes nuo jų atsilikę! Mes pamatome, kad turime mylėti visa širdimi ir

visomis jėgomis. Tikrovėje mes neatitinkame šio idealo, bet tik kasdien jo siekiame. Mes stengiamės tinkamai panaudoti gautus talentus ir juos išvystyti, o tai galime padaryti su Kristaus malone.

Ar bent kelių Kristaus draugų negalėtume ir mes sąmoningai pasirinkti savo draugais?

24. KRISTAUS IR KRIKŠČIONIŲ MOTINA

Kažin ar kiekvienas, kuris tariasi mokąs gyventi su Kristumi, moka gyventi ir su Jo Motina. Kristus yra su mumis visas dienas, mes gyvename Jame, ir Jis gyvena mumyse. To mes negalime pasakyti apie Mariją.

Santykiuose su Kristumi ji stovi greta mūsų. Ji gauna iš Jo lūpų gyvenimo žodžius, o iš Jo perversos Širdies Šventosios Dvasios sroves. Ji išganyta, kaip ir mes. Ji yra mūsų tikėjimo sesuo.

Tačiau kita vertus, ji stovi priešais mus. Ji gauna iš Kristaus išganymo dovanas, kad išdalintų jas mums. Ji mus paruošia, jog mes galėtume priimti šias malones ir, joms veikiant, tobulėti. Taip išganymo istorijoje ji tampa mūsų Motina.

Tokia ji yra ir mums nežinant, ir be mūsų sutikimo.

Tačiau Kristus nori, kad mes pripažintume šią Jo tikrovę ir laikytume Mariją savo Motina. Jo

žodžiai mokiniui, kurį Jis mylėjo, - "Štai tavo motina!" (Jn 19,27) - skirti taip pat ir mums. Mūsų gyvenime su Kristumi Jo Motina taip pat turi užimti deramą vietą.

Šiandien daugelis krikščionių, bendraudami su Kristumi, sąmoningai šaukiasi Marijos pagalbos.

Kaip mes dabar galime gyventi su Marija? O ką siūlo Bažnyčia?

Ji mini Marijos šventes ir mus kviečia į jas. Kokia gili tapo mūsų meilė Marijai, galime suprasti iš to, su koku džiaugsmu laukiame šių švenčių ar dalyvaujame tomis dienomis Eucharistinėje Iškilmėje.

Gegužės ir spalio mėnesiai yra specialiai pašvęsti Marijai. Bažnyčios bendruomenės mums siūlo bendrai garbinti Mariją per gegužines pamaldas ir kalbant rožančių. Tačiau ir intensyvus asmeninis Marijos garbinimas šiais mėnesiais gali ypač sustiprinti mūsų meilę Marijai.

Nepatingėkime sukalbėti "Viešpaties Angelą". Kai kalbame "Viešpaties Angelą", prisimename, jog Dievas tapo žmogumi, kad Marija pradėjo Jėzų iš Šventosios Dvasios. Tuomet nusižeminame kaip Marija, kaip dera tvariniui prieš Dievą.

Amžių bėgyje Šventoji Dvasia įkvėpė daugybę menininkų sukurti daug prasmingų Marijos paveikslų. Papuoškime savo butą dvasios Motinos paveikslu, kuris atitiktų mūsų skonį ir suartintų mus su Marija.

Taip palaipsniui mummyse augs meilė krikščionių ir Bažnyčios Motinai. Mūsų gyvenimas su Kristumi taps taip pat gyvenimu su Marija.

Marija - mano Motina, ir ji padeda man mokytis gyventi su Kristumi. Ji globoja mane kaip rūpestinga motina savo kūdikį. Motina perteikia savo vaikui naujas žinias, įveda jį į pasaulį, skatina savarankiškai veiklai, kai ką atlikdama drauge su vaiku, o ten, kur neužtenka jo sugebėjimų, pati papildydama. Tikėkime - Marija įves mus į gyvenimą. Kaip Ji - Išminties Sostas - apdovanoja mus išvalgumu. Ji meldžiasi su mumis į savo Sūnų, drauge dirba. Ji pasilenkia prie mūsų, kai kenčiame ir esame silpni. Ji moko mus žvelgti į Dievą jos akimis: "Štai aš, Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei" (Lk 1,38).

Ar tai, kad Jėzus atidavė mums savo Motiną, jog ji būtų ir mūsų Motina, nėra viena didžiausių malonių?

25. KALBĖKIME ROŽANČIŲ

Savo jaunystėje rožančiaus nebekalbėdavau. Juk tai taip monotoniška! Tiesiog migdo! Taip galvoja šiandien ir kai kurie "protingieji".

Bet vargu ar dabar yra kita tokia malda, kurią taip primygtinai patartų kalbėti popiežiai, vyskupai ir pati Marija Bažnyčios pripažintuose pasirodymuose. Vadinasi, ji turi nepaprastą galią.

Studijuodamas teologiją kunigų seminarijoje, pastebėjau, jog po pietų kai kurie studentai eidavo į koplyčią. Vieną dieną nusekiau juos, norėdamas pažiūrėti, ką jie ten veikia. Pamačiau, kaip jie išsitraukė iš kišenių rožančius ir pradėjo kalbėti. Tuomet pagalvojau: "Jei tai reikalinga kunigo gyvenimui, pabandysiu ir aš kasdien sukalbėti po paslaptį". Taip pamažu vėl įpratau kalbėti rožančių. Šiandien man ši malda yra tokia brangi, jog ji mane lydi ir einant pėsčiomis, ir važiuojant automobiliu ar traukiniu. Taip ji užpildo nemaža per dieną tuščiai leidžiamo laiko, o taip pat padeda sąmoningai būti su Jėzumi ir Marija. Jei tuo metu negaliu laikyti rankoje iš karolėlių suverto rožančiaus, tai vietoje jo pasinaudoju rožančiumi-žiedu.

Bėgant metams, pasikeitė mano rožančiaus kalbėjimo būdas.

Anksčiau, kalbėdamas rožančių, iš visų jėgų stengdavausi įsivaizduoti kalbamą paslaptį, daugiausia remdamasis Šventuoju Raštu. Vaizduotėje nupiešdavau įvykį, o protu paklausdavau: "Kokią reikšmę ši paslaptis turi man?" Valia pasi- ryždavau sekti Jėzų ir Mariją.

Šiandien toks maldos būdas man jau per daug sudėtingas. Man pakanka kokios minties, pagrindinės krypties, kurios bandau laikytis, arba tiesiog ramiai būnu su Jėzumi ir Jo Motina.

Norėčiau pateikti pavyzdį, kokios krypties galime laikytis, kalbėdami džiaugsmingąją rožančiaus dalį, kuri atitiktų duotą paslaptį. Ši kryptis išreiškiama "Sveika Marijos" veiksmažodžiu.

Pirmojoje paslapyje šis žodis skamba: "Gavo". Šventosios Dvasios atžvilgiu Marija užima gavėjos vietą, kuri Dievo akyse yra be galo svarbi kiekvienam žmogui. "Ką gi turi, ko nebūtum gavęs?" (1 Kor 4,7). Mes bandome laikytis šios krypties, kad su Marija galėtume gauti Šventąją Dvasią.

Antroji paslaptis: "Nunešė". Marija neša Jėzų pas Elzbieta. Su Marija ir kaip ji mes nešame Jėzų kitiems žmonėms. Mes patvirtiname savo tikėjimą, mėgindami jį paskleisti savo malda. Tik per ją jis išsaugojamas ir tik per ją jis auga.

Trečioji paslaptis: "Gimė". Jėzus gimė iš Marijos. Jis pasirodo žmonėms. Tad ir mes norime parodyti pasauliui Jėzų, visų pirma gyvendami pagal Kristaus moto: "Mano valgis - Tėvo valios vykdymas".

Ketvirtoji paslaptis: "Paaukojo". Marija nenori savo Sūnaus pasilikti sau. Ji išleidžia Jį atlikti savo misiją. Mes sužadiname pasiryžimą atiduoti viską, ko iš mūsų laukia Dievas: savo vaikus, brangias draugystes, norus ir planus, turtą ir save pačius... Mes mėginame viską paaukoti su Marija.

Penktoji paslaptis: "Atrado". Paslaptis mums parodo, jog viską, ką paaukojome vardan Dievo, mes atrasime aukštesnėje plotmėje, "šventykloje". Kas nieko nesibaido, norėdamas priimti Dievą, tas Dievuje randa savo "viską".

Kalbėdami skausmingąją rožančiaus dalį, mes galime sužadinti pasiryžimą kentėti su Jėzumi tai, ką Jis dėl mūsų kentėjo Alyvų sode: baimę, sielvartą, vidinę kovą, - kad tik įvykdytų Tėvo valią.

Mes ryžtamės viską priimti taip, kaip Jis: savo "kirčius" ir dvasinius smūgius - kaip Jis plakimą; savo paniekinimą ir pažeminimą - kaip Jis vainikavimą erškėčiais; savo kasdieninę kryžiaus naštą - kaip Jis savo Kryžiaus kelią, plūdimą ir visa tai, ką Jis pakėlė ant kryžiaus.

Paskutinėje skausmingosios rožančiaus dalies paslapyje aš asmeniškai dvasioje atsistuju po kryžiumi prieš Jėzų ir maldauju, kad Jis patrauktų mane ir visus žmones prie savęs.

Garbingoji rožančiaus dalis leidžia mums džiaugtis Prisikėlusiu Kristumi, kuris yra su mumis, kuris iš Tėvo atsiunčia mums pagalbininkę Šventąją Dvasią ir kviečia mus į laimę, kuria jau džiaugiasi Marija.

Tad reguliarius rožančiaus kalbėjimas yra pastovus lavinimasis gyventi su Kristumi.

26. LIUDYKIME KRISTŲ

Kodėl mes taip retai išdrįstame ryžtingai liudyti Kristų? Juk Kristus niekada neklysta. Jis yra tiesa. Jis priima kiekvieną. Be Jo nėra išganymo. Pažinti ir mylėti Kristų yra svarbiau už kasdieninę duoną. Neškime Kristaus šviesą artimiesiems.

Įvykdyti Kristaus pavedimą - "Užmeskite tinklą!" - ir ištraukti gausų laimikį šiandien pajėgia tik nedaugelis. Šiam apaštalavimo būdui tinka tik kai kurie. Šiandien privalome žvejoti su meškere. Šiandien turime asmeniškai kalbėtis su kiekvienu ir aiškinti, ką mums reiškia Kristus ir kaip mes su Juo gyvename. Šiandien šitokiam pokalbiui turime laukti tinkamos progos ir melstis, kad ji mums būtų

suteikta. Jeigu mes jaučiame begalinį troškimą laimėti žmones Kristui, tai ir rasime tuos žmones.

Melskimės už šiuos žmones, tylomis laiminkime juos kaip kunigas tikinčiuosius ir aukokime už juos savo gyvenimo nemalonumus bei kančias!

Mes taip pat galime pakviesti juos į religinius renginius, turinčius kokią nors reikšmę mūsų gyvenimui su Viešpačiu. Bet visada būtina patikrinti, ar šie renginiai iš tiesų perteikia tikrą gyvenimą su Kristumi ir leidžia patirti krikščioniško gyvenimo džiaugsmą. Kadangi Kristus yra tiesa, tai tas, kuris kalba kitiems Jėzaus vardu, turi paaiškinti, o ne supainioti.

Kai šiandien perkame aukštos klasės techninį prietaisą, tai pasitikime, kad šis pirkinys bus kokybiškas. Kai aš pagal kito nurodymus formuoju savo tikėjimą, tai irgi pasitikiu juo. Jis privalo būti vertas mano pasitikėjimo.

Aš gerbiu žmones, kurie išdrįsta prisipažinti priklausą Kristui. Džiaugiuosi, kai matau, kad kryžių nešioja kunigai, seselės vienuolės, tikintys jaunuoliai, pasauliečiai. Jiems kryžius - išpažinimo ženklas, o ne papuošalas. Vis dėlto išorinis požymis negali būti pagrindiniu atpažinimo ženklu. Juk svarbiausia: "...Žiūrėkite, kaip jie myli

vienas kitą!" Bet mano įsitikinimus išreiškia ne paviršutiniškas jų traktavimas, o žmogišką teisingumą atitinkantis elgesys. Nuostabu, kai išorėje noriu parodyti tai, kas yra mano širdyje.

Kai ne vienas krikščionis taip parodo savo vidinį nusistatymą, mes pamatome, jog ne vieni mėginame gyvai gyventi su Kristumi, kad ir kiti tai daro su mumis. Mes jaučiame jiems ypatingą palankumą, su jais išgyvename savo gyvenimą su Kristumi. Bendravimas sudaro krikščionybės esmę, nes nė vienas netikime kiekvienas sau, o tikime, viliamės ir mylime drauge, taip pat su savo protėviais ir su augančia naująja karta.

O, kad mes tikrai būtume "viena širdis ir viena siela"! Tuomet Viešpats atvestų į mūsų būrelį tuos, "kurie eina į išganymą" (Apd 2,47), kaip sakoma Apaštalų darbuose apie jauną Jeruzalės bendruomenę.

27. JĖZAUS KRISTAUS RADIKALAI

Jie, taip vadinamieji radikalai, sudaro nedidelę, bet griežtą ir ryžtingą mažumą. Jie aukoja miesčionišką ramybę ir patogumus, pasiryžę atiduoti savo gyvybę už ginamą reikalą. Deja, dažnai tai nėra geras reikalas.

Dėl kokio kilnaus tikslo Kristus atidavė

ir paaukojo savo gyvybę: dėl laikino ir amžino visų žmonių išganymo, naujo ramybės ir meilės pasaulio, dėl Dievo garbės.

Kaip neįtikinamai ir abejingai mes, krikščionys, dažnai giname savo Viešpaties reikalus. Kur yra Jėzaus Kristaus radikalai, pasiryžę tapti su Juo kviečio grūdu, kuris apmirdamas atneša didelį derlių?

Mes turėtume būti Jėzaus Kristaus elitu. Jis vadina mus "žemės druska" ir "pasaulio šviesa".

Žemės druska yra čia, bet ji turi būti kito-
kia negu žemė. Ji privalo turėti stiprybės, kad šią stiprybę galėtų išdalinti visiems.

Mes, krikščionys, per daug vadovaujamės tuo, ką daro ir sako kiti. Taip mes būsime sulyginti su žeme. Taip mus nustelbs minia. Taip negalėsime tapti prieskoniu. Taip mes negalėsime apšviesti. Kas gi bus?

Mes turime kelti didesnius reikalavimus sau ir mažesnius žemiškajam gyvenimui.

Pažvelkime, kaip radikalčiai mus gynė Kristus, - Jis net leido už mus perverti savo Širdį. Tad dabar kiekvienas sudarykime planą, kad galėtume liudyti Jį, ginti Jį ir mūsų dangiškąjį Tėvą bei visus žmones.

Ne daug kas švenčia šventąją Eucharistiją

su Kristumi šiokiadieniais. O jei tam pasiryžtume! Daugelis tam atrastume laiko. Tik tuomet, kai šventosios Mišios pasidarys mums pakankamai svarbios, mes nebegailėsime skirti joms daugiau laiko.

Kiek išsižadėjimo ir triūso pareikalauja iš sportininkų reguliarios treniruotės! Kai kuriems neužtenka treniruotis po dvi, tris, keturias valandas per dieną.

Kiek laiko mes paliekame mūsų Viešpačiui Kristui? Ar tai iš tikrųjų būtų per daug, jeigu mes kasdien paskaitytume Šventąjį Raštą, pusvalandį pamąstytume arba širdyje pasimelstume? Jei mes nieko nedarome, tai liekame vien inertiška krikščionių minia.

Kuo nuoširdesnis mūsų bendravimas su Kristumi, tuo gilesnis mūsų vidinis džiaugsmas, tuo lengviau mes išmokstame atsižadėti kai kurių žemiškų gyvenimo malonumų. Tai, kad mes pasiduodame pasaulio pramogų aistroms, rodo, kad mes dar neradome savęs Kristaus tiesoje ir meilėje.

Daugelis sportininkų turi trenerius. Treneris, kuris kelia griežtus reikalavimus, nėra pats blogiausias. Tad būtų gerai, jei mes savo kelyje pas Kristų ir su Juo taip pat turėtume dvasinį patarėją, kurį reguliariai aplankytume, kuriam duotume atas-

kaitą ir su kuriuo apsvarstytume tolimesnius žingsnius. Tačiau šis "dvasios treneris" turėtų ir sau pačiam kelti ne per mažus reikalavimus. Mums, kungams, ir visiems dvasinio luomo žmonėms taip pat gresia pavojus pasaulietišškai gyventi, grynai žemiškai reaguoti ir pernelyg "išmintingai" galvoti.

Daugelis krikščionių turi galimybę ir gabumą prisiimti kokį uždavinį bendruomenės gyvenime, ilgiau trunkantį išipareigojimą, kuris pareikalauja laiko, mąstymo ir veiklos. Ar mes nevengiame šitokių naujų išipareigojimų? Gal mums reikėtų paklausti save, ar, juos vykdydami, mes tampame tikrai panašūs į Jėzų?

Gyvendami su Kristumi, mes turime naudotis naujais masteliais ir pritaikyti juos kitiems. Jėzus vertas mūsų radikalaus gynimo.

Kad tai neliktų vien gražiai skambančiais tuščiais žodžiais, mums reikia susidaryti dvasinę dienotvarkę, kurioje būtų paskirtas pastovus maldos laikas, kada kasdien Kristaus akivaizdoje pagalvotume apie darbą pagal specialybę, apie gyvenimą bendruomenėje, apie laisvalaikį ir jo paaukojimą Kristui. Kaip intensyviai vyksta gyvenimas su Kristumi - paslapčia, širdies gilumoje, - taip jis turi išsikūnyti ir konkrečiuose veiksmuose.

Kasdieninės dvasinio gyvenimo pratybos

- jau ne įprotis, o būtina parama, kad nenustotume augę ir liktume ištikimi.

Skaisčiai užsiplieskusi liepsna suteikia mūsų gyvenimui su Kristumi būtiną radikalumą, bet taip pat reikia nepaliauti liepsnoti bei degti - ištisais metais, visose galimose situacijose, pasisekimuose ir nesėkmėse.

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus turi būti Viešpačiu ne tik keletą mėnesių ar metų, bet visą ilgą ir intensyvų mūsų gyvenimą.

28. DŽIAUKITĖS, MELSKITĖS, DĖKOKITE!

"Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės! Už viską dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje" (1 Tes 5,16-18).

Atrodo, kad kiekvienu iš šių trijų raginimų apaštalas Paulius per daug reikalauja iš žmonių. Kas gi gali visuomet džiaugtis, be paliovos melstis, už viską dėkoti?

Šį skyrių nusprendžiau parašyti, baigiantis nuostabioms atostogoms. Naktį miegojau puikiai, o kaip tik tuo metu patekėjusi saulė savo spindesiu nušvietė aplinkui besidriekiantį pasaulį. Staiga mane nusmelkė mintis: kaip gera! Koks dėkingas turiu būti Dievui!

Kaip žinoma, tokia nuotaika ilgai neišsilaiko. Be to, kiekviena diena su savimi atsineša taip pat ir savo nemalonumus. Tiesa, jau pats žodis nurodo, jog jie, savaimė suprantama, nėra malonūs. Bet ar jie taip pat nėra mums ženklas, kad mes priklausome Nukryžiuotajam Kristui ir mums kasdien apie tai primenama? Ar mes neturėtume būti dėkingi ir už tuos nemalonius atsitikimus? Apskritai Jėzus su mumis elgiasi labai atsargiai. Kadangi Jis dalinasi visu žmogaus gyvenimu, išskyrus nuodėmę, tai nori mus pasitikti kiekviename mūsų gyvenimo įvykyje. Mūsų gyvenimas turi tapti dalyvavimu Jo gyvenime, kančioje ir prisikėlime.

Taip Dievas dovanoja mums gyvenimo džiaugsmus, o taip pat ir kančias. Jis parenka mums jas specialiai, mūsų gerovei.

Tad, ar tikėdami tuo, negalime "už viską dėkoti"?

Šitaip dėkoti Dievui mus moko Bažnyčia, meldamasi:

"Tikrai verta ir teisinga visur ir visada Tau, dangaus Tėve, dėkoti..." (II Eucharistijos malda).

"Visur ir visada".

Kodėl? Nes mus visada ir visur supa Jo gerumas ir mylinti Jo Apvaizda. Dievo paramos

niekada netrūksta.

Problema glūdi mumyse pačiuose: ar mes tuo tikime? Ar galime viską priimti kaip Jo meilės pareiškimą mums?

Šis priėmimas turi būti nuoširdus. Augalai ir žvėrys taip pat gyvena Dievo malonės dėka, tik jie negali dėkoti, neturi sugebančios dėkoti širdies.

O žmogus ją turi, todėl mes negalime tik išoriškai "priiminėti" Dievo dovanas ir jomis naudotis. Mes turime jas priimti iš širdies, leisti dvasiškai praturtinami, džiaugtis ir už dovanos pastebėti jos Davėją. Jis yra daug puikesnis už visas dovanas. Jis nori mums dovanoti patį save. Jis nori būti mūsų Dievu.

Tik dėkinga širdis įstengia su dovana priimti ir kiekvienos geros dovanos davėją. Taigi dėkingasis gauna daugiau už nedėkingąjį. Dėkingas žmogus žino, kad yra kažkas, kas juo rūpinasi. Šį jo supratimą ne kartą patvirtina tikėjimas. Jis žino esąs saugus, tartum mažas vaikas, nešiojamas motinos ir tėvo.

Dėkinga laikysena - tai mūsų tikėjimo tuo, kuris yra Meilė, pasekmės.

Kaip per savo malonę Dievas dovanoja tikėjimą, taip per ją leidžia užgimti ir augti dėkingumui.

Su dėkingumu pasirodo ir džiaugsmas, bet ne tas įgimtas linksmumas, kurį sąlygoja patrauklus charakteris ir kuris ne vienam žmogui būdingas jau nuo lopšio. Žodžiais "visuomet džiaukitės" turimas omenyje tas džiaugsmas, kuris yra Šventosios Dvasios dovana, iš tikėjimo kylantis džiaugsmas, susijęs su dėkingumu. Šitoks džiaugsmas išsilaiko taip pat ir žemiškoje kančioje, netgi mirties valandą, kai mes pasijuntame išganyti.

Šis džiaugsmas įprasmina mūsų gyvenimą ir padaro lengvą Kristaus naštą, kurią mes nešame (plg. Mt 11,30).

Nuolatos dėkojantis ir besidžiaugiantis krikščionis yra tarsi pasinėręs maldoje. Jis stovi prieš Dievą lyg besiviliantis nuolatinis gavėjas. Jis be paliovos leidžia, kad Dievas jį apdovanotų Šventąja Dvasia su jos dovanomis, o taip pat priima iš Dievo rankos žemiškas gėrybes. Šventoji Dvasia jame be paliovos dėkoja ir šlovina Dievą.

Nuolatinės maldos malonės būvį nutraukia tik nusigręžimas nuo Dievo nuodėmėje arba jis pamažu pranyksta, atsėlinus religinio atšalimo ligai.

Nepaliaujantis džiaugsmas, nuolatinė malda, dėkingumas už viską - tai antgamtinės būsenos, kurios visuomet pasirodo tarpusavyje susiju-

sios. Jos visos trys sąlygoja viena kitą. Jos visada ne tik auga, bet ir išnyksta drauge.

Jos turi gyventi mumyse, tuomet, kaip sako apaštalas Paulius, mes priklausysime Jėzui Kristui ir šią priklausomybę Kristui kasdien vis iš naujo įgyvendinsime.

29. ŽVELKIME Į JĮ

Kai kurie žmonės visą laiką nešiojasi su savimi, įsidėję į piniginę arba medalioną, jiems ypatingai brangaus žmogaus atvaizdą. Jie pasistato tą paveiksluką savo kambaryje. Jie nori kuo dažniau žiūrėti ir prisiminti "jį".

Kad labiau susivienytume su Kristumi, mes visada turėtume dvasioje nešiotis Jo paveikslą ir dažnai į Jį žiūrėti.

Šitokį Kristaus paveikslą mums dovanojo pats dangiškasis Tėvas. Jis norėjo, kad Jo nukryžiuoto Sūnaus Širdį pervertų kareivio ietis ir iš jos ištektų kraujas ir vanduo. Tas pervertos Jėzaus Širdies paveikslas mums parodo,

kas yra Kristus,

ką Jis mums reiškia ir

ko Jis iš mūsų tikisi.

Kas yra Kristus?

Paveiksle matome Širdį. Širdis yra meilės ženklas. Kristus myli Tėvą ir žmones ir apreiškia mums, jog Dievas yra meilė. Mylėdamas Tėvas pagimdo Sūnų, o Sūnus iš meilės atsiduoda Tėvui. Mylėdamas Tėvas sutvėrė pasaulį ir rūpinasi juo. Iš šios meilės esame ir mes pašaukti į gyvenimą. Tai, kad Širdimi išreiškiama Dievo esmė, yra mūsų džiaugsmo priežastis.

Ką Kristus reiškia mums?

Paveiksle matome žmogaus širdį. Dievas prisipažįsta priklausąs mums. Jo brangiausias Sūnus tapo žmogumi. Dabar Dievo meilė mums parodoma per žmogišką Jėzaus Širdį. Ji jaučia, džiaugiasi ir kenčia kaip mes, ji supranta visų žmonių silpnumą ir nuodėmingumą.

Kristaus Širdis yra perverta.

"Pas savuosius atėjo, o savieji Jo nepriėmė" (Jn 1,11). Jie visai nesidomėjo Jėzumi, Jį išjuokė, persekiojo ir nužudė. Savo nuodėmėmis mes visi prisidėjome prie šito Jėzaus pervėrimo. Jėzus ir tai prisiima už mus. Jis myli mus iki paskutinio atodūsio.

Iš Jo pervertos Širdies išteka kraujas ir vanduo.

Į didžiausią mūsų Jam padaromą niekšybę Jis reaguoja, parodydamas dar didesnę meilę. Kraujas ir vanduo nurodo Krikšto ir Eucharistijos sakramentus, "gyvojo vandens sroves", kurios, pasak Jo, plūs iš Jo kūno (plg. Jn 7,37). Taip sakydamas, Jis galvojo apie Šventąją Dvasią. Ją Tėvas išlieja ant mūsų per išaukštinto mūsų Viešpaties Širdį. Ji mums perduodama per sakramentus. Per juos žmonės surenkami į Dievo tautos bendruomenę, į Bažnyčią. Taigi perverta Kristaus Širdis parodo mums savo pasiaukojimą iki mirties, savo garbę ir turtus, kuriuos Jis mums dovanoja savo Bažnyčioje.

Ko Kristus tikisi iš mūsų?

Jėzus mėgina laimėti sau mūsų širdis. Į Jo meilę mes galime atsakyti tik savo meile. Jis nori, kad mes Jį mylėtume taip pat Jo broliuose ir seseryse. "Kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!" (Jn 13,34). Jis sutiko su persekiojimu ir, į neapykantą atsakęs meile, paaukojo savo gyvybę. Taip ir mes su Juo turime paaukoti savo gyvenimą savo brolių ir seserų išganymui. Mūsų meilės matas yra Jo perverta Širdis.

Nukryžiuoto Viešpaties pervertos Širdies paveikslas kalba mums, kas yra Kristus, ką Jis mums reiškia ir kaip mes turime Jį sekti.

Jėzaus Širdis yra trumpa krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo pagal šį tikėjimą formulę, krikščionių religijos, kuri yra meilės religija, apibendrinimas.

Tuo pačiu ši Širdis yra ne tik paveikslas. Ji - visų malonių šaltinis.

Prisikėlęs Viešpats parodo apaštalui Tomui savo pervertą šoną - savo Širdį.

Tėvo garbėje ši Širdis ir toliau lieka mums atvira. Per šią Širdį Tėvas dovanoja dieviškojo gyvenimo turtus.

Su ta Širdimi mus suvienija šventoji Eucharistija.

Mes turėtume dvasioje nešiotis mūsų nukryžiuoto ir išaukštinto Viešpaties bei Jo atvertos Širdies paveikslus, kad galėtume su meile ir tikėjimu dažnai į juos žvelgti.

Šis žvilgsnis mums primena, jog pasaulio, žmonių ir Bažnyčios istorija yra apglėbta mylinčių Dievo Sūnaus rankų. Į savo Širdį Jis pakviečia taip pat mane ir mano gyvenimą.

Žvilgsnis į pervertą ir spindinčią Jėzaus

Širdį gali suteikti mums drąsos ir kantrybės visuose nepasisekimuose bei nusivylimuose. Žlugdamas Jis nugalėjo, nes nesiliovė mylėjęs.

Žvilgsnis į Jėzaus Širdį ragina mus suteikti savo gyvenimui esminę kryptį, kuria sektume Jėzų.

Šis žvilgsnis mus išgano.

Jono evangelijos žodžiai apibendrina tikėjimu besiremiančią krikščionių egzistenciją:

"Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė" (Jn 19,37).

Spaustuvė-leidykla "RITMAS"
Savanorių pr. 367, 3042 KAUNAS
tel. (8-27) 775611. SL 653.95.264.1000.
ISBN 9986-30-000-2